

M. Dvorský

Ročník XII. Uh. Hradiště, říjen-listopad 1931. Číslo 10-11.

Do sokolského tábora.

Drazí bratři a sestry!

U příležitosti mých sedmdesátých narozenin dostalo se mi tolik mně drahých projevů Vaší náklonnosti a přízně, že nebudu moci nikdy za to se náležitě Vám odvděčiti.

Poněvadž jest nemožno jednotlivě odvětit za zaslané mi příspěvy, jsem nucen tak učiniti tímto projevem svého neskonaleho díku, ubezpečuje Vás, že pokud skrovné síly mi postačí, chci i nadále sloužiti věrně a poctivě společně krásné věci naší, jejíž zdar byl vždy a jest předmětem mé nejvroucnější tužby životní.

Vřelý dík Vám.

JUDr. Josef Scheiner v. r.

V Praze dne 1. října 1931.

Doslov ke zprávám o našem župním sletu v Luhačovicích.

Kamkoliv a v čemkoliv bude v činnosti naší dospěno nebo nedospěno, bude to povždy zásluhou nebo vinou cvičitelstva.

Dr. Mír, Tyrš.

K tomu, co krásně bylo řečeno o našem sletu oběma zpravodaji našeho ústředí, je třeba podotknouti, že radost naše byla by daleko čistší, kdyby jí nekalila myšlenka, že opět několik jednot a poboček nespĺnilo své povinnosti, organizační. Slet

neobeslaly jednoty: Moravany, Mouchnice, Nechvalín, Osvětimany, Střílky, Vikoš, Domanín, Žlutavy a pobočky: Žádovice, Kostelec, Chvalnov, Blatnička, Petrov, Hrubá Vrbka, Vrbovce, Hroznová Lhota, Nedakonice. Některé se alespoň omluvily, jiné však ani tolik smyslu pro kázeň neprojevily, aby řekly, proč slet neobeslaly. Byla jim uložena pokuta, ale to nestačí, chtěl bych raději upřímnou vůli a snahu pro konání povinnosti, i když se tyto zdají někdy velmi těžké. Že by se všude nenašel bratr neb sestra, jenž s malým příspěvkem od jednoty jel by na slet, tomu nevěřím, proto nelze od trestání zatím upustiti. Se zprávou o sletu byl u veřejněn zároveň i výkaz o účasti, vyjádřené v procentech, a domnívám se, že bude to zrcadlem pro mnohé a zároveň i pobídkou, aby lépe dbali svých povinností.

Dále třeba zmíniti se o zákulisi, do něhož - pravda - nedáváme nahlédnouti nepovolaným, ale my o něm dobře víme. Členstvo i dorost není dosti před sletem poučeno, jak se má chovati v šatnách, na seřadišti a při nástupu. Mnohý a mnohá potřebuje, aby vedoucí několikrát volal, dokonce pak mnohdy musí i zařvat, než to někým pohne a pak ještě slyšíte poznámky, že tak se nemá jednat. Mám dojem, že mnozí si myslí, že by to bez toho křiku nemohlo ani být a kdybyste, bratři a sestry, věděli, jak se pak člověk užívá ve svém nitru, když si uvědomí, jak se musel rozkřiknout nebo k jakému výrazu dohnala ho netečnost těch, kteří přijeli na slet cvičit, pak jistě byste usnadňovali vedoucím jejich těžkou a zodpovědnou práci. Proto prosím pro příště, abyste upozornili své cvičící, že se nesmí nikam vzdalovati, pokud nemají vše odcvičeno, že včas musí býti na místě a jsou-li již vřazeni do útvaru, ať se již nerozbíhají. Tak půjde vše hladce, řazení se zkrátí a nebude zbytečně dlouhých přestávek mezi jednotlivými čísly. Ovšem tu nestačí, abyste to jen cvičícím nařídili, sami však si dělali opak toho. Pamatujte, že jenom tak udrží si vedoucí jednoty své pohromadě a navykne je kázní, když sám bude všude první.

Bolavou otázkou jsou též slavnostní kroje a účast v nich. U mužů rozšířil se nešvár choditi v občanském obleku, protože se domnívají, že je to pohodlnější a hlavně že mimo cvičení nemá na ně nikdo práva. Ženy pak nemají namnoze slavnostních krojů, protože od osmého sletu, před nímž byl kroj tento zaveden, čekají na jeho změnu a proto si ho nepořizují přesto, že výbor Č. O. S. i sletový výbor několikrát prohlásil, že do sletu kroj nijak měněn nebude. Příkladu členstva následuje dorost, neboť tento se snaží vše a zejména to horší, co nejrychleji si osvojit a podle toho jednat. Půjde-li to tak dále, pak účast ve slavnostním kroji nebude možná, protože v něm nebude míti kdo chodit a na co se pak budete dívat a jak budete chválit pěkný sokolský průvod v kroji? O nepohodlí nesmí se mluvit, poněvadž ty novější vynálezy oblekové jsou mnohem nepraktičtější než slavnostní naše kroje a zejména kroj dorostu. Ke kázní náleží i o-

tázka účasti v kroji na veřejných vystoupeních a tuto musíte rovněž vy, odpovědní činovníci techničtí, vzít za svou a pak se do-
děláte i žádoucího úspěchu. Slet příští nás o tom poučí, co s to-
hoto dovedete uvést v život.

Pokládám dále za svou povinnost, abych vysvětlil nebo u-
vedl na pravou míru některé výtky, v posudcích o sletu se obje-
vující. Tedy předně: Sestry tančily Besedu v kroji cvičebním a
ne ve slavnostním nebo národním, protože zde hrál hlavní ú-
lohu čas, jehož by bylo nutně třeba ku převlečení z úboru cvi-
čebního do kroje. V druhé řadě byla to rozmanitost pořadu žup-
ního sletu, vyžadující přítomnosti sester téměř v každém druhém
čísle, a konečně pokládali jsme Besedu za součást Tyršovy sou-
stavy tělocvičné (tance) a ne jako ukázkou národního svérázu.
Cvičí-li sestry taneční prostná v úboru cvičebním, nechápu, proč
by i Besedu tak nemohly tančit. A když při loňské Besedě tan-
čily sestry ve cvičebním i v kroji slavnostním, skoro jednomyslný
úsuděk zněl, že ty ve cvičebním se více líbily, z čehož vidíme,
že všem se nelze zachovati. Loni jsme tančili Českou besedu a
letos chtěli jsme pro ni vzbudit větší zájem a zejména v Luha-
čovicích, proto jsme jí dali i letos na pořad s úmyslem, že na
příští slet dáme do pořadu Besedu moravskou. Tím doufám, že
odpověděl jsem na výtky činěné předvedení České besedy tak,
jak v pravdě se věc měla.

Vložky tělocviku prostého dali jsme do pořadu jako ukázky
ne jako závod a měli jsme na mysli vyplnit přestávky mezi jed-
notlivými čísly pořadu, které by jinak nutně byly povstaly. A ko-
nečně kdyby všecko to, ve vložkách prováděné, bylo shrnuto do
jednoho čísla, je otázkou, zda by vše s takovým zájmem bylo
sledováno. Že by se tím pořad zkrátil, to jsme věděli, ale v na-
stalých přestávkách rozptyluje se pozornost diváků, což není vždy
nejvhodnější a nejšťastnější. Ostatně, celý pořad župního sletu tr-
val dvě a necelé půl hodiny — je to mnoho na župním sletu,
chceme-li ukázat svou všestrannost? Hlavní při tom je, aby po-
řad šel hladce bez přestávek a toho zde bylo dosaženo, dík zku-
šenostem ze sletu posledního.

Jak se různí mínění o jedné a téže věci, toho dokladem jsou
posudky, uveřejněné o sletu v 8. čísle našeho věstníku, to však
nás nesmí zmásti, naopak přičiníme se, aby příští slet byl před-
veden ve větším lesku, než se nám to letos podařilo, a to bude
nejlepší odpovědí. Všichni proto na svá místa a s chutí do práce
pro zdar příštího sletu našeho i sletu devátého, jímž oslavíme sté
výročí narozenin zakladatele Sokolstva, Dr. Miroslava Tyrše, a
projevíme mu tak svou vděčnost a dílu jeho upřímnou oddanost.

Nazdar!

Jaroslav Staša, náč. zupy.

Naše pohotovost.

Jako vstup do roku Tyršova uspořádala Č.O.S. rozestavný
běh devíti směrů od hranic republiky do Prahy jako zkoušku po-

hotovosti všech svých příslušníků. Naši župou probíhala trať z Filakova v župě Pohronské územím župy Nitranské a Povážské, kteráž nám poselství předala v Květné na hranicích Slovenska. Měli jsme tedy radostnou povinnost přenést poselství na trati 95 km dlouhé -- přes Nivnici, Uh. Brod, Veletiny, Uh. Hradiště, Kunovice, Uh. Ostroh, Moravský Písek, Bzenec, Kyjov, Strážovice a předati ji u Ždánic běžcům župy Druhé v Brně. Navrhovali jsme směr z Kyjova přes Bohuslavice ke Koryčanům, přes Mouchnice na Bučovice, kterážto trať byla o 5 km delší, zato ale pro nás výhodnější. Župa Druhá s tím však nesouhlasila uvádějíc, že v tomto případě by se pak poselství ani území jejich župy nedotklo, proto jsme setrvali na původním návrhu náčelnictva Č.O.S.

V okrskových schůzích pro ten účel svolaných, byly vysvětleny všechny podrobnosti na to se vztahující, jakož i význam rozstavného běhu pro Sokolstvo i veřejnost a zjištěn též počet běžců, jež jednoty mohou vyslati. Okrskoví náčelníci byli dozorcí na území svých okrsků a měli si připravit potřebný počet pomocníků. Proto měli se přesvědčiti, co kde bude třeba zařídit, aby pak průběh tak důležitého podniku nezklamal. Byli svoláni ještě dva dny před během a zjistili jsme, že všechny přípravy jsou vykonány a ostatní zařídí si až v sobotu. Dobře to bylo zařízeno, to zjišťuji s největší radostí a vyslovuji Vám dík za to nejvšelejší. A jestli snad někde jednotlivec ukázal nespolehlivost svou lehkomyšlností, že nestál na vykázaném místě, pak ani to nic neznamená, protože druzí svou vytrvalostí nahradili ojedinělé snad poklesky a to povznáší naši sokolskou víru.

Naši trať obsadilo celkem 1074 běžců, z nichž bylo 544 mužů, 178 žen, 222 dorostenců a 129 dorostenek (na jednoho připadá průměrně 80 metrů - jsou i však případy, že běžel jeden i 300 m). K tomu třeba připočísti 57 dozorců úseku, 204 strážce odložených šatů a 6 průvodců poselství, celkem tedy bylo při tomto zúčastněno 1.341 osob.

Jednoty i pobočky v poslední chvíli téměř se předstihovaly, pokud počtu běžců se týká a mnohé musely tyto hodně daleko dopravovat autobusy, neboť úsek jim přikázaný byl vzdálen i několik hodin cesty od jejich domovů. Zároveň třeba vysloviti největší uznání obecním radám v místech, jimiž vedla cesta našeho poselství, neboť nikde nebylo nic rušivého na cestách, naopak všude panoval vzorný pořádek. Místy i hlídky četnické se vzornou ochotou byly nápomocny dozorcům úseku při jejich práci. Všem těmto činitelům náleží náš opravdový dík.

Do Květné přibylo poselství o 20 minut dříve, než bylo v předpokladech uvedeno a to bylo příčinou, že první úsek, jež měla obsaditi jednota Bojkovice a Pitín, nebyl ještě řádně obsazen, neboť nedbali nařízení, že mají býti již o 7. hod. večer na místě, spoléhajíce se, že ono to bude zpožděno. Nicméně však v poslední chvíli nahradili běžci tuto nepřipravenost svou vytrvalostí, takže nebylo zde vůbec zdržení. Další úseky byly již v po-

řádku, třebaže mnozí měli velmi pilno, aby své místo stihli, když župní auto se blížilo a oni byli na „besedě“. Měli jsme tedy všude čas velmi dobrý, takže na konci trati zaznamenali jsme náskok v našem území ještě 32 minuty. Přijali jsme poselství o 8. hodině večer v Květné a předali je Druhé župě o 0.08 hodině v noci. — Ze Slovenska byl náskok 20 minut a náš 32 minuty, předávali jsme tedy poselství o 52 minuty dříve, než bylo v pokynech, nemůžeme si proto nijak vysvětliti zpoždění jeho o 12 minut, než došlo k cíli.

Zmatek činily pokyny, které zasílala Č.O.S. jednotám, protože tyto se mnohdy spoléhaly na časy tam uvedené bez ohledu na nařízení župy, a nebýti bdělosti několika ostražitých bratří (Ostroh), nebyli by ani někteří poselství zahlédli. To snad je jediná chmura, že jednotlivci nedbají pokynů, pokud obleků se týká, nebo setrvání na určitém místě — to snad ani nevyhazi, neboť vždy najdou se někteří, již musí se lišit od ostatních bez ohledu na to, že celku tím neprospívají. — Jinak jsme spokojeni s výsledkem, neboť celkový průběh byl u nás pěkný, povznášející a splnil dobře své poslání, neboť znovu zde prokázána pohotovost našich příslušníků přes nepříznivý blátivý terén, kterýž tvořil větší část naší trati. Nálada byla všude výborná, třebaže byla černá noc, pohled na mihotavá světélka po trati byl úchvatný; vůle a snaha běžců přímo strhující, starost dozorců a strážců příkladná. To jsou dojmy, jichž se nezapomíná a jež nutí, abychom všem zúčastněným vyslovili opravdový sokolský dík.

Začátek oslav stých narozenin zakladatele Sokolstva byl zdařilý a dává tušiti, že i průběh všeho, co má následovati, najde nás připraveny a bude důstojný organizace sokolské.

Nazdar!

Jaroslav Staša,
župní náčelník.

Technická hlídka.

Sestrám náčelnicím.

Výkazy o zkouškách zdatnosti měly mně býti zaslány nejpозději do 30. září 1931.

Posud však kromě tří jednot dluží mi tyto výkazy všechny jednoty. Žádám proto sestry náčelnice, aby mi žádané výkazy ihned zaslaly a neztěžovaly mi práci svou liknavostí. Nazdar!

A. Kostlánová, župní náčelnice.

Upozornění cvičitelstvu.

Technické předsednictvo pojednalo v poslední své schůzi o nynější situaci v jednotách a usneslo se, vzhledem k těžkým hospodářským poměrům, nesvolávat valného sjezdu cvičitelstva nyní na podzim, ale zaříditi pak výroční vainou schůzi jeho koncem

měsíce ledna nebo počátkem února příštího roku. Okrsky svolají si nácvičné schůze na prostná sletová co nejdříve, náčelníci a náčelnice jednot postarají se o řádný nácvik těchto doma, aby pak při valné schůzi nebylo příliš dlouhého zdržování. Je vždy lépe, když přijdou účastníci, kteří alespoň trochu znají, než kdybychom měli těmto teprve učit od základu.

Okrskové školy cvičitelské budou pořádány v měsíci listopadu a osmidenní škola župní bude počátkem ledna. Žádám bratry náčelníky i sestry náčelnice, aby se dohodli o tom, koho do školy župní mohou poslat, a zaslali mně pak závaznou přihlášku do konce listopadu t. r. Bude třeba mnohé na to zařídít, proto odkladu v přihláškách nelze připustit. Hlaste jen ty, kteří již vychodili školu okrskovou, a uveďte v přihlášce, kdy tuto absolvovali! Chceme pokrok — proto začátečníci musí napřed mít předběžné vzdělání, aby pak vyučování v župním kursu netrpělo.

Zároveň oznamuji bratřím náčelníkům, že nemám zatím nikoho pro čtrnáctidenní cvičitelskou školu v Praze od 8. do 21. listopadu a též pro třítydenní školu od 29. listopadu do 19. prosince t. r. Protože návštěva těchto škol není vůbec spojena s peněžními obětmi, jediné čas musí se obětovat — a naopak lze zde nabýt širších vědomostí, než to mohou dát naše školy, doporučuji proto náčelníkům jednot, aby se starali o cvičitele školené zde v ústředí. Nejen získají dobré spolupracovníky ku vedení v jednotách, ale v mnohých případech mohou to být i zdatní jejich nástupci.

Prostná sletová pro muže i dorostence jsou uveřejněna v posledním čísle Cvičitele, začněte proto všude s nácvikem a doopravdy. Tamtéž jsou uveřejněna prostná pro starší bratry. Kde to lze, seďte tyto a začněte rovněž s nácvikem pro slet. V roce příštím budou i na našem sletu župním starší bratři vystupovat, připravujte se tedy!

Nazdar!

Jar. Staša.

Vzdělávací hlídka.

Zprávy vzdělavatelovy z Č.O.S. i ze župy.

Z Č.O.S. Škola o Tyršovi bude ve dnech 9. a 10. ledna v Tyršově domu. Bude vstupem do roku sletu Tyršova. Bratři a sestry vzdělavatelé, kteří se jí hodlají zúčastnit, přihlaste se br. žup. vzdělavatelé. -- Podzimní schůze vzdělávacího sboru Č.O.S. bude se konat 7. a 8. listopadu t. r. Zúčastní se jí žup. vzdělavatel. -- Sletové soutěže. Vedle schválených soutěží loutkářské a divadelní navrhuje předsednictvo vzdělávacího sboru také soutěž pěveckou (pěveckých sborů sokolských). Do soutěže divadelní se přihlásilo ze 27 žup 91 jednot. Z toho 7 žup po jedné jednotě. Župa Komenského přihlásila 4 jednoty. Budou z nich vy-

tvořeny skupiny a v těch se soutěž provede ještě letos. Soutěž v župách již probíhá. Do soutěže na loutkovou hru se sešlo 23 práce. -- Nová knižnice Č.O.S. Z podnětu předsednictva vzdělávacího sboru bude knihkupectvím Č.O.S. vydávána nová sbírka: „Knižnice sokolských loutkářů“. Jako první svazek budou vydány čtyři Kašpárkovy proslovy: „Veselá mysl půl zdraví“ a hra Ě. Havránka: „Kašpárek hledá Mikuláše“. — Sokolské přednášky v rádiu. Aby bratři a sestry mohli sledovati a poslouchati sokolské přednášky, které vysílá Radiojournal, budou ve Věstníku sokolském tyto přednášky včas oznámeny. 14 denní vzdělávací škola Č.O.S. v r. 1932 bude se konati až po sletu v srpnu. Bratři a sestry, kteří se jí hodláte zúčastniti za naši župu, zařídte si pak podle toho své dovolené a prázdniny. — Sokolský archiv. Vyšel 3. svazek: „Cvičení pořadová“, a to v ceně již zlevněné. Čtvrtý bude obsahovati dosud netištěné dílo, nazvané Tyršem: „Pojednání, návrhy a dodatky k soustavě tělocvičné, jakož i k organizaci veškeré věci sokolské.“ Upozorňujeme na „Sokolský archiv“ bratry a sestry vzdělavatele jednot, aby se starali o jeho rozšiřování v členstvu, v jednotách i veřejných knihovnách. — Sběrka programových čísel pro sokolské zábavy vydá svazek 4. a 5.: „Sokolské verše“. Je to soubor veršů různých spisovatelů pro členstvo, dorost a žactvo. Doporučuji zakoupiti pro zábavní odbory.

Ze župy: Zdařilý kurs loutkářský uspořádala naše župa v neděli 11. října t. r. v Uh. Brodě v Sokolovně. Ráno věnováno bylo praktickým přednáškám, odpoledne praktickým ukázkám na vzorné zařízeném jevišti Sokola uh.-brodského. Přednášel loutkář z Uh. Brodu a Uh. Hradiště. Kurs řídil žup. loutkářský zpravodaj C. Řezníček. Návštěva kursu byla pěkná. — Kurs pro sokolské divadelní ochotníky se připravuje. — Rok Tyršův hodlá naše župa zahájití pěveckým večerem župního pěveckého sdružení v některé větší jednotě naší župy. Řádná vzdělávací škola pro vzdělavatele jednot letos pořádána nebude.

Do jednot a poboček. Bratři a sestry vzdělavatelé jednot! Provedli jste všude povinnou letos 17. září přednášku: Dr. M. Tyrš, jeho život a dílo? — Upozorňuji znovu, aby bylo všude letos ještě pamatováno na ustavení výborů pro oslavy Tyršovy, v nichž by byly zastoup. i spolky a sdružení Sokolu přátelská, obce, školy, vojenské útvary a j. Uvažujte též, čím trvale uctíte památku 100. výročí narození Tyršových v jednotách i obcích! -- Br. L. Jandásek vydal nákladem pokrokové revue „Červená a bílá“ v Brně spis: „Dr. Mir. Tyrš, učitel demokracie.“ (Cena 7 Kč.) Jest to kniha velmi levná a obsahově velmi cenná, zakupte ji do svých knihoven! -- Je doba nejintenzivnější práce vzdělávací. Využijte každého dne k proslovu nebo přednášce v některém druhu cvičebním! Nezapomeňte hlavně na školy pro nové členy! Nemáte-li dosti řečníků pro ně, dopište mně, poradím Vám, nebo i sám přijedu! -- V jednotách, kde hrajete kino, neubíjejte kinem

divadel! Jest to zjev velmi častý, ale nejvýše škodlivý! -- Máte odeslány měsíční výkazy svým okrskovým vzdělavatelům za tři čtvrtě roku? Nazdar! Župní vzdělavatel.

Župní pěvecké sdružení.

Počátkem října rozeslán byl pěveckým sborům sokolským v naší župě oběžník, obsahující jednak některé pokyny, jednak seznam sborových skladeb, jež budou zařaděny do programu župního koncertu. Oběžník byl poslán také těm jednotlivcům, kteří se sami do sdružení hlásili. První společná zkouška bude počátkem listopadu. Přesné datum a místo bude oznámeno každému písemně. Zatím nacvičují se tyto sbory: 1. P. Křfžkovský, Odvedeného prosba, 2. B. Smetana, Rolnická a Věno, 3. J. B. Foerster, Svatý Václave, Účet a Velké, širé, rodné lány, 4. V. Novák, Kyjov, 5. J. Nešvera, Moravě, 6. F. Sládek, Ej, umrela mi žena, 7. B. Pokorný, Sadaj slnko -- Bratři zpěváci, kteří byste měli zájem o náš společný podnik, přihlaste se ihned u župního vzdělavatele bra. F. Miličky nebo u bra. V. Zaorala v Kyjově. Budou Vám zaslány pokyny se seznamem skladeb i s poznámkou, kde byly vydány. Podle předběžných přihlášek lze souditi, že nově utvořené župní pěvecké těleso se zdarem zahájí Tyršův rok společným župním pěveckým koncertem. Bratři sbormistři a bratři zpěváci, dejte se s chutí do práce! Mnoho bratří těší se již na naši první společnou zkoušku, na spolupráci na poli kulturní práce v naší župě docela novém.

Hlídka pro pěstování sokolského sportu.

Turnaj ve hrách Házená a Odbíjená v UH. Brodě dne 11. října 1931.

Zdá se, že první pokus Odboru pro pěstování her Sokola v Uh. Brodě o turnajový zápas ve hrách na sokolských hřištích zdomácnělých se zdařil. Počasí bylo přímo nádherné. Mírný chlad hrám i hráčům dobře sloužil. Hřiště na sokolském stadiu ožilo již o půl 9. hodině ranní, na hry však nastoupili hráči trochu opožděně. Čekalo prý se na jedno mužstvo. Konečně nastoupila družstva domácích i hostů za vedení bratra Fr. Krejčířika a byla přivítána místostarostou místní jednoty, br. K. Matyášem a za cvičitelský sbor br. Fr. Adamcem. Po té nastoupily první dvojice v házené a odbíjené, a hry pokračovaly, tu rušně, onde příliš hladce. Střídání bylo trochu rozvláčné. Po polední přestávce se ve hrách pokračovalo. V odbíjené dosti jemně, v házené tu a tam tvrdě. Tu vedle intenzivních pohybů těl a údů, znamenitého klíčkování, létajícího míče a prudkých útoků na branky, i jazyky hráčů se

trochu nevhodně uplatňovaly. Ovšem na škodu hráčské cti. Hráč nahrazující nedostatky hry a znalosti pravidel, nezíská si darem jazyka sympatií ani spoluhráčů, tím méně diváků. Na sokolské hřiště náleží sokolsky čistá a poctivá hra. To buď vždy naši snahou! Hra jest zrcadlem nitra hráčova. Na našich hřištích dbejme her dobře propracovaných, dobře vedených, dbejme jistě ukázněnosti! Chceme přivést naše hry na lepší úroveň, než jak je vídáváme jinde. Jsme to povinni. Pamatujme, že naše hřiště musí býti zápasističem ukázněnců, jarých a vždy radostně naladěných mladých mužů a žen a veselé, bystré mládeže! Nepřenášejme na hřiště toho, co se nám jinde nelíbí! To jsou připomínky. Z celého dne jsem měl však radost. Byl to pokus a příště bude jistě vše lépe organisováno.

Před čtvrtou hodinou odpolední závody skončily. Výsledky jsou tyto:

Házená: Zlín — Uh. Hradiště . . .	13 : 2,
Chropyně — Uh. Brod . . .	11 : 4,
Zlín — Uh. Brod . . .	11 : 1,
Zlín — Chropyně . . .	6 : 6,
Uh. Hradiště odstoupilo po prvním střetu.	

I. cenu, putovní vlajku Sokola v Uh. Brodě, získává (pro jeden rok) Sokol Zlín.

II. cenu, malou vlajku Sokol Chropyně.

III. cenu, malou vlajku, Sokol Uh. Brod.

Odbíjená: Uh. Hradiště — 4 zápasy, 4 vítězství,	8 bodů.
Uh. Brod, — 4 " 3 "	6 bodů.
Veselí n. M. — 4 " 2 "	4 bodů.
Zlín — 4 " 1 "	2 body.
Slavičín — 4 " 0 "	0 bodů.

Sokol Uh. Hradiště získává I. cenu, (sošku atleta),

Sokol Uh. Brod " II. cenu, (hedvábnou vlajku).

Exhibiční zápas žen ze Sokola Zlín a dorostenek ze Sokola Uh. Brod v házené — byl důkazem, že tato hra je vhodná i pro ženy, přesto, že zápasící skupiny byly naprosto nerovnocenné. Přílišná jemnost dorostenek kontrastovala nápadně s výbojností žen.

Po nástupu všech na hrách zúčastněných rozděleny ceny a s hosty rozloučili se bratři Fr. Krejčířik a Fr. Adamec s přáním, aby v příštím roce střetla se opět všechna zúčastněná družstva,

Fr. Adamec.

Turnaj odbíjené a házené v Uh. Brodě.

(11. října 1931.)

Lze vítati činnost jednoty uh.-brodské v tomto směru, neboť je to ojedinělý případ v naší župě.

K odbíjené dostavilo se 5 družstev mužů — v žup. rozřadovacích závodech byla jen 2 družstva, kde tenkrát byla druž-

stva ostatní? — na házenou 4 družstva mužů a tuším 2 družstva žen. Zmíním se v dalším jen o odbíjené, jelikož nemohl jsem zároveň pozorovati obě hry, ježto se hrály zároveň.

V turnaji odbíjené hrál „každý s každým“ a každé družstvo mělo tedy hrát 4 zápasy. Hráno bylo na dvě vítězné hry (sety) a tak družstvo absolvovalo nejméně 8 „setů“ a v některých případech i 9 (prohrálo-li první hru a zvítězilo teprve dvě další).

Tento způsob hry nebyl při daném počtu družstev zrovna šťastně volen, neboť hra se „roztáhla“, takže ve 13 hod. zbyla ještě 3 družstva (z pěti) která měla před sebou ještě nejméně 6 her (setů). Při tomto počtu družstev bylo lépe hrát na jednu porážku a turnaj by měl rozhodně lepší spád.

Dále nebylo vhodné hrát odbíjenou i házenou ve stejném čase na hřištích těsně sousedících, neboť zájem o hru byl rušen činností na vedlejším hřišti.

V dalším chci se zmíniti o některých závadách, jak jsem je pozoroval, ale prosím bratry pořadatele, aby to neměli za výtku, chci jen bratrsky upozorniti, neboť i „chybami se učíme“.

Tak je nezbytně třeba pro hlavního soudce vyvýšené místo, aby mohl řádně přehlédnouti celé hřiště, aby pak nemohl býti v pochybnostech při chybách, které se často objeví. — Dále musí míti spolehlivého zapisovatele, pozorně hru sledujícího, který musí věděti, co je to „ztráta“ míče a kdy je docíleno bodu a komu tento bod připsati. Hra neobejde se též bez spolehlivých soudců pomezních, neboť jejich rozhodnutí mohou míti vliv na náladu hráčů a tím také na úroveň hry. Hlavní soudce ani zapisovatel nemůže býti pro celý turnaj jeden a tentýž, ježto nemohou bez únavy posuzovati po celé dopoledne, takřka bez přestávky, hru, tak bohatou na různé základy, jako jest odbíjená. Bratr soudce i zapisovatel mi v tomto jistě dají za pravdu.

Průběh jednotlivých zápasů byl poměrně hladký a bylo dobře pozorovati stupeň výcviku jednotlivých družstev. Kázeň nebyla ničím porušena, bratři podrobovali se rozhodnutí soudcovu, i když se někdy „názory“ jejich „nesrovnávaly“. Úbor snad ani u jednoho družstva nebyl stejný.

Konečné pořadí ne dost dobře určuje vyspělost družstev. Tak na příklad družstvo jednoty Slavičín, které je na místě posledním bez jediného bodu, bylo jako celek rozhodně lepší než družstvo ze Zlína. Zápas těchto dvou družstev mezi sebou byl nezajímavý, typická ukázka, jak se odbíjená hrát nemá a nemůže. Byl bych velmi rád, kdyby oni bratři zužitkovali doma to, co na turnaji mohli získati pozorováním družstev vyspělejších a jejich jednotlivců a jsem jist, že při dobré vůli setkáme se s nimi příštího roku jako se soupeři vážnějšími, jichž nelze podceňovati.

Družstvo jednoty z Veselí, které se v soutěži umístilo na místě třetím, bylo rozhodně lepší než družstvo z Uh. Brodu a nevím opravdu, jak mohli s Brodem prohrát, když si potom, v prvním setu, s vítězem turnaje, družstvem z Uh. Hradiště, do-

vedli vynutiti, po velmi pěkné, místy technicky bezvadné hře, vítězství 17:15 bodům. Druhé dva sety sice prohráli 8:15, 8:15, ale vítězství Uh. Hradiště nebylo tak hladké, jak by se dalo souditi z oněch cifer. Svědčí o tom čas: tři sety byly hrány přes tři čtvrtě hodiny.

Odpoledne dohrávalo turnaj ještě družstvo Zlín—Uh. Hradiště. Zlín—Uh. Brod a Uh. Brod—Uh. Hradiště. Zápasy se Zlínem byly snadnou prací pro obě družstva, která se šetřila na poslední rozhodující zápas. Obě družstva měla za sebou jen vítězství, tedy stejný počet bodů, a dal se proto očekávati tuhý boj, neboť šlo o prvenství. A tuhý byl. Hráči na obou stranách s počátku nervosní se pomalu uklidňovali (pokud to ovšem dovoľoval zápas házené na hřišti sotva 2 metry vzdáleném), hráno s chutí a pozorně, body se těžko získávaly, chvílemi jen „ztráty“, hned vedl Uh. Brod o nějaký bod, opět vyrovnáno, vede Uher. Hradiště a zase ztrácí vedení a tak to šlo až asi do stavu 10:11. Ve druhém setu podobné scény, „smečáři“ řádili oboustranně a konec 15:9 pro Uh. Hradiště. — Tímto zápasem turnaj ukončen.

Výsledky v jednotlivých setech:

Uh. Hradiště — Slavičín	15:4, 15:5	- 2:0
Uh. Hradiště — Veselí	15:17, 15:8, 15:8	- 2:1
Zlín — Slavičín (nemám výsledku)		- 2:1
Uh. Brod — Veselí	16:14, 15:4	- 2:0
Veselí — Slavičín	15:3, 15:1	- 2:0
Uh. Hradiště — Zlín	15:6, 15:5	- 2:0
Uh. Brod — Zlín	15:7, 15:3	- 2:0
Uh. Hradiště — Uh. Brod	15:11, 15:9	- 2:0

Konečné pořadí I. Uh. Hradiště	8 bodů (získává sošku diskobola).
II. Uh. Brod	6 bodů
III. Veselí	4 body
IV. Zlín	2 body
V. Slavičín	0 bodů

Chybami se učíme, jak jsem již jednou napsal, a musíme proto těžiti ze zkušeností v Uh. Brodě získaných a různých těch nedostatků se vyvarovati. Jednota uh. brodská si může blahopřáti, že má tak čilou skupinu pro hry a činnost tato může býti jiným skupinám příkladem. Příkladu toho mohou využití i okrskoví náčelníci pro rozšíření činnosti v okrsku, která se mnohdy omezí jen na uspořádání okrskového cvičení. Nesmím se však pouštět do podobných úvah, vybočuji z rámce posudku, o tom snad jindy.

Těším se, že přes tu velkou práci, která nás čeká v roce sletovém, se sejdeme při podobných příležitostech, jako tentokrát v Uh. Brodě, i na jiných místech a častěji. Této činnosti — Zdar! —

f. b.

Šermířský turnaj a akademie v Uh. Brodě.

Šermířský turnaj a akademii uspořádal ve dnech 12. a 13. září t. r. agilní šermířský odbor Sokola přičiněním br. inž. Měšťana. Turnaj měl po stránce sportovní a společenské zasloužený úspěch. Protektorát nad turnajem a akademií, již se zúčastnili šermíři z vysokoškolského sportu Brno za vedení mistra p. štkpt. Rob. Tvarůžka, p. štrtm. Hildebrant z posádk. šerm. kroužku v Olomouci, bratří šermíři Sokola Blansko a Uh. Brodu -- převzala městská rada v Uh. Brodě a odbočky Svazu čsl. důstojnictva v Uh. Hradišti a v Bzenci.

Turnaj započal utkáním končifovým; již po prvních assaut bylo zřejmo, že rozhodnutí padne mezi výborným Hildebrantem a inž. Měšťanem, který přes svou osamocenost v Uh. Brodě ukázal velmi dobrou formu. K nim nebezpečně se blížili Skýva a dr. Jar. Láska z vysokošk. sportu Brno. Po napínavých bojích zvítězil Hildebrant, dobyt všech vítězství. O pořadí dalších tří, kteří měli stejný počet vítězství, rozhodl počet zásahů, resp. barage.

Večer konal se slavnostní večírek, jemuž přítomnost pana okres. hejtmana Peduzziho, starosty města br. Lužného, mistra šermu štkpt. v. v. Tvarůžka, starosty Sokola br. Němečka a jiných četných hostů, dodala zvláštního lesku.

Turnaj pokračoval v neděli v utkání šavlovém. Také zde dominoval Hildebrant spolu s Měšťanem a drem Láskou. Velmi dobře se uplatnili též blanenští bratři Kučera, Toufar a Skýva z vysokošk. sportu. Boje byly zde ještě daleko napínavější, o čemž svědčí barage, jež teprve musela rozhodnouti o prvním místě mezi Hildebrantem a Měšťanem. Zvítězil i zde Hildebrant, který v obou zbraních získal 1. místo a tím i velmi krásnou putovní cenu král. města Uh. Brodu.

Jako předseda jury po oba dva dny soudcoval p. štkpt. Tvarůžek, jehož výkon -- jak co do přesnosti a nestrannosti, tak především co do vytrvalosti, zaslouží skutečného obdivu. Neobyčejně zdařilý podnik, k němuž možno Sokolu v Uher. Brodě blahopřáti, byl ukončen pěknou šermířskou akademií, při níž byly rozděleny vítězům krásné ceny, věnované různými příznivci šermu.

Technické výsledky (fleuret):

Hildebrant	vítězství 7	porážka 0	Touche 11	Pořadí I
inž. Měšťan	» 5	» 2	» 12	» II
Dr. Láska	» 5	» 2	» 17	» IV
Hejný	» 2	» 5	» 6	» VI
Kučera	» 2	» 5	» 4	» V
Skýva	» 5	» 2	» 12	» III
Mrázek	» 1	» 6	» 3	» VII
Toufar	» 1	» 6	» 3	» VIII

Šavle:

	vítězství	7 touche	8 porážka	1 Pořadí	I
Hildebrant	7	»	8	»	II
inž. Měšťan	»	7	»	8	»
Dr. Láska	»	5	»	6	»
Skýva	»	5	»	10	»
Toufar R.	»	5	»	7	»
Kučera	»	3	»	3	»
Toufar V.	»	0	»	0	»
Machač	»	2	»	2	»
Láska O.	»	2	»	4	»

Celková klasifikace:

Hildebrant	17	bodů
Měšťan	15	»
Dr. Láska	12	»
Skýva	11	»
Kučera	8	»
Toufar R.	7	»
Hejný	3	»
Machač	3	»
Mrázek	2	»
Láska O.	2	»
Toufar V.	1	»

Sokolská beseda.

Ze starosty zapisovatelem snadno a rychle čili kouření z lulky s překážkami.

(Vzpomínka na rozestavný běh Č.O.S. 19. září 1931.)

Tyršův jubilejní rok zahájen rozestavným během Č.O.S. a to devíti proudy od hranic naší republiky k Tyršově soše v nádvoří Tyršova domu.

Naše župa měla úsek trati Filakovo—Praha, a to z Květné na hranicích moravskoslovenských do Ždánic přes Uh. Brod, Uh. Hradiště, Uh. Ostroh, Bzenec, Kyjov, celkem 95 km.

Měl jsem příležitost projeti trať v měsíci červenci a bylo mým přáním, abych se mohl na celé trati zúčastnit také při běhu.

Tomuto přání laskavě vyhověl br. župní náčelník, udělav ze mne zapisovatele, protože župní auto, které podle předpisu mělo jeti před štatetou, mohlo být obsazeno jen župním náčelníkem, župní náčelníci a zapisovatelem.

Vyjeli jsme 19. září 1931 o 17. hodině od Sokolovny uhersko-hradištské v nekrytém autu, jež řídil z ochoty br. Hertl z Uh. Hradiště, a to žup. náčelník, žup. náčelnice a zapisovatel, totiž já.

Sotva jsme vyjeli z bran uherskohradištských, už jsem litoval svého přání, neboť br. H. ujížděl jako čert (je mu tak

trochu podoben), čímž vytvořil umělé povětrí, takže mi nebylo možno zapáliti si ani svou oblíbenou lulku, bez které by mě známí těžko poznali. Jeli jsme nejprve do Vracova, kde měl br. župan kontrolovati náčelníka IV. okrsku, zda má vše připraveno.

Šťastně jsme přešli Mor. Písek, kde nás členové, zdobící Sokolovnu a bránu na cvičiště, bouřlivě pozdravili, když tu náhle před stanicí Bzenec-Mor. Písek, auto začne hekat, až zůstane stát. Rozumí se, že tuto zastávku uvítal jsem s ohromnou radostí, neboť byla příležitost nacpat a zapáliti si lulku. Rozhodnuto a vykonáno. Spokojeně bařče, vidím, jak náš br. šofér vytahuje ze stroje nějaké píšťalky a snaží se na nich vylouditi jakési tóny, což se mu však nedaří. Jsa nadmíru zvědav, koho chce tím hvízdáním přivolat, ptám se ho, načěž on: »Ty tr... o, to jsou svíčky a já je čistím. V tom už byly svíčky vyčištěny a jedeme dále. Vřak hned v zápětí zazní velitelský hlas náčelnice: »Dáte tu fajtku pryč, vřdytí mně vypálíte oči!« Teprve nyní zpozorují, že z mé lulky létají jiskry na vře strany jako z lokomotivy, a honem jí poslušně vyklepávám. Hned na to zase br. náčelník: »Tady něco strašně smrdí — hoříme«. Musel jsem ho upokojit, že to jen rukáv mého svetru (který jsem měl pod sokolským krojem oblečený), kam mně zaléčla jiskra a začala hodně páliť. Sotva nebezpečí zažehnáno, auto zase vypovídá službu, stojíme. Br. šofér chodí bezradně kolem auta, až náhle sedne za kormidlo a začne zuřivě pumpovat. »Neměli jsme benzínu, slyříte, jak tam teče?« My jsme sice neslyřeli ničeho, ale honem jsme přisvědčovali.

Konečně se blížíme k Vracovu, kde nás očekává promrzlý br. Zítko. Ono sice nebylo zima, ale br. Z. byl nevyspalý, an celou předeřlou noc projížděl drahou a prochodil pěšky, aby se dostal ze schůze z Uh. Hradiřtě do Koryčan (pěšky je to asi 4 hodiny). Nemusím zvlářtě podotýkat, že jsem hlářění br. žup. náčelníkovi a řůzných posledních instrukcí, které zase br. župan udílel br. Z., využil rychle opuřtěnou lulku trochu zase potěřit.

Zatím je 18 h. 15 min. a br. župan spěchá, aby byl vřas v Květně. Také hned po otočeni a vsednutí do auta káže šofěrovi: »Ty pekařu, koukej, ař s tím vehiklem trochu hneř, máme beztoho již 20 minut zpořždění.« Br. šofér pumpuje každou chvíli, jen aby vyhověl veliteli, a zdá se, že to vřechno řtátně dopadne. Letíme Bzencem, Mor. Pískem, Uh. Ostrohem, Novou Vří — u lázni hláří se náčelník II. okrsku, br. Skácel: »Vře v pořádku« (pochybuji, neboť mně nedovoleno sí zakouřit), natíráme to dále přes Kunovice, kde nás začíná kropiti deřt. Za vří zastavujeme a honem rozprostíráme střechu, abychom zvlářtě chránili sestru náčelnici. Přijíždíme k Abrahámovým cihelnám, k t. zv. »Bařince«. Na tomto místě sestra županka, halíc se do té doby v mlčeni (po bedlivějším prohlédnutí seznal jsem, že to byl vlastně teplý kabát a teplá kožeřina, do které se halila) prohlářila: »Toto je mé rodiřtě«. V překvapeni nad tímto do-

znáním prám se, kdy to bylo, ale nedostal jsem odpovědi, ana se sestra županka zase zahalila v mlčení. Jedeme přes Hluk (vzpomínáme br. Kožíka), Dolněmčí, Slavkov, Horněmčí, libujice si, že auto přece dělá dobrotu. Ještě Strání a už budeme ve Květné.

Člověk mění a auto mění. Najednou začne br. šofér pumpovat jako zběsilý, ale auto leze pořád pomaleji a pomaleji, až najednou zůstane stát. Vyskočím a první má otázka, mohu-li si zakoufit, je zodpověděna šoférem: »Ale můžeš, ono to bude trochu déle trvat«. Stojíme totiž asi uprosřed kopce, který jde do střechy (ale docela do té nemoderní). Br. župní se začíná nepokojně vrtět, vsedáme však brzy do auta a zvolna to nabíráme do kopce. Po několika metrech velí šofér: »Těžká váha ven a zatlačit« to znamená, že se šoférem v autě může zůstat jen sestra Anica. S náčelníkem slezu, svorně tlačíme, pojednou se auto odlepí a my musíme teď šlapati pěšky za ním. Zespodu dohání nás naše župní sanitní auto — obsazeno bohatě dvěma doktory a sestrou Stašovou. Konečně po kilometrové chůzi, dechu sotva popadajíce, nasedáme do auta znovu. Mám obavu, že přijedeme pozdě, což nahlas projevují sestře náčelníci. Br. Staša nemluví, ale vrtí sebou. Br. Hertl nás ujišťuje, že to teď musí jít, protože jedeme už jen z kopce. Už jsme ve Strání, je 19:40 hod., přijíždíme do rayonu, kde mají státi běžci připraveni. Podle pokynů Č.O.S. má býti štafeta v Květné ve 20 hod. 20 min., hodinu před tím je 19:20 hod. a teď je již 19:40 hod. a nikde nic. »To jistě už jsou pryč a my teď jich asi ani nedohoníme,« pravím sestře Anici. Náčelník nic. — Blížíme se ke Květné, pořád nic. »Že to tak bude.« vybuchne najednou župan na Hertla, »a co jsem se ti nařikal, abys opatřil spolehlivé auto.« »Já za to nemohu, už jsem od toho pumpování celý mokrý. Je to sice starý model, ale opravený a dobrý.« »To vidím, že je to starý, při nových se nepumpuje,« na to br. náčelník.

Vtom hle, v dále jakýsi shluk lidu. »Nejsou ještě pryč,« radostně vyhrkne náčelník, »teprve se rozestavují.« Je to pravda, ale už je 19:45 hod., náčelník nabádá rychle, rychle, může býti štafeta zde co nejdříve.

Konečně jsme v Květné. Spousta lidí, auta, motorky. Štafeta má přiběhnouti as ve 20:20 hod., trochu se zpozdí, to si můžeme trochu odpočinouti, zabatčit atd. Protahuji své údy, na cpávám lulku, dostávám od br. náčelníka papír, na který mám zapisovati časy štafety v jednotlivých větších místech (to je ta má funkce). Vtom přijíždí auto ze Slovenska: »Připravte se, štafeta už běží.« »A kde je?« my na to. »Jestli si nepospíšíte, tak vás předběhne.«

Br. župní náčelník se ještě do dneška dušuje, že neviděl ve svém životě tak rychle nasedati do auta, jak jsem tam hlídl já. Ale už jedeme vpřed. Štafeta přebírá u hutí právě ve 20 hod., tedy o 20 minut dříve, než se předpokládalo.

Teď je již br. náčelník hovornější, má sice ještě strach, že

nebudou běžci na svých místech, k čemuž ho opravňuje právě I. část našeho úseku. Přijíždíme k odbočné silnici k Nivnici, kde stojí br. Ogrodník. »Kde máš běžce?« »Já poběžím,« nato Jóža. Výborné. Závodní běžec 56 letý — to již něco znamená a má trať aspoň 200 m, neboť delší část nevidíme nikoho. Až hle, tam světélko, tam druhé, třetí a už to klope. Vidíme br. Miličku, autobus, který čeká na běžce, aby je odvezl domů. Br. náčelník má jen starost, aby bylo viděti státní vlajku, jinak je docela hvorný. Pořád ho slyšíme: Připrav se, už to běží, nebo připravte se, už je to tady, anebo připrav se, hned to bude zde a přejdi na druhou stranu. Jednou to přejítí avisoval trochu dřív, že jsme měli běžce, který rozkaz ihned vykonal, přejeti autem.

Ohlížíme se zpět, kde je štafeta. Nedaleko za námi pod kopcem vidíme blížiti se záři. Vtom vjíždí již na kopec jedno, druhé, třetí, čtvrté auto. To doprovod štafety. Přiblížení je už nebezpečné, proto zase vpřed.

V Nivnici vítá nás hudba. Přijíždíme k Uh. Brodu, všude vše připraveno a v pořádku. V Sokolovně právě byla přestávka v kinu, vše hrne se ven. Máme náskok, zastavujeme, odpovídáme na pozdravy a dotazy. Je 20 h. 58 m. Vtom kdosi volá: »Štafeta je už tady.« Hudba spustí, nám se nechce věřit, ale už uháníme zase vpřed. Ohlížíme se a skutečně vidíme již běžce v záři reflektorů auta Č.O.S. Přidáváme. Vše jde v pořádku dále. Na náčelníkovo upozornění slyšíme: dobře, sláva, jo, děkují, někde také, tak za hodinu, a máme co dělat, abychom ho nebo ji přesvědčili, že to tu bude za 1 nejdéle 2 minuty. Místy silnice plná vody a bláta, takže naše auto je rozstříkává jako parní stříkačka.

Projeli jsme Míkovice, Vésky a uháníme k Derfli, abychom byli v Uh. Hradišti trochu dřív, auto rozstříkává bláto jen což. V tom náhle »tati«, hlásí se Božka St. ml. Už jsme na dvojité trati, kde se běží část touže cestou zpět.

Přijíždíme k uh.-hradištské Sokolovně. Osvětlená, vyšňořená jako panenka, avšak hudba nikde. Tam se kmitl br. Cablík, tam Nedbálek, žádný nechce věřit, že to již může býti zde. To zas Vašek, náčelník III. okrsku, přijel od Veletin, kam až sahá jeho úsek, a hlásil, že jako ještě nic. Br. Staša se teskně rozčiluje: »Tak je to zde krásně vyzdobeno a hudby nikde.« Musíme však dále a sotva projedeme obě náměstí, již vidíme, jak doprovod štafety zahýbá do ulice Velehradské k Sokolovně. Máme tedy cestu volnou a ženeme to dále přes Kunovice, Novou Ves k Uh. Ostrohu. Na Předměstí daleko nic — přijíždíme k mostu, kde nám hlásí br. v kroji: »Náš úsek v pořádku rozestaven.« »V jakém pořádku,« na to br. náčelník, »vždyť na kilometr není nikoho.« Na silnici k Mor. Písku br. Sudek. Vytýkáme mu neobsazení na Předměstí. Ale vždyť jsem je sám rozestavil. Kroutime hlavou. Druhého dne na schůzi žup. předsednictva br. Sudek

vysvětlil, že štafetu sice rozestavil, ale ta domnívající se, že má hodinu času, šla klidně do hostince na žolíka.

Díle vše klapě, štafeta svým tempem zá námi. Tak tam někdo běžet musel. V Mor. Pisku osvětlená, ozdobená a do kofán otevřená Sokolovna se svým členstvem vítá štafetu, která se hrne za námi, projíždíme Bzenec v 10:55 hod., spějeme k Vracovu a Kyjovu. Čím dál, tím méně civilistů, jen naši sokolští běžci se svým doprovodem jsou na místě. Tam u ohničku, tam jen tak na besedě, nechávající rozžaté lampiony na svých místech, tam zase hlídají dva chlapi bojácnou dorostenku nebo sestru. Kyjov projíždíme bez zvláštní přehody již hodně ospale (11:30), spějeme dále přes Stražovice ke ždánickému cukrovaru -- našemu cíli.

Zastavujeme na boku, díváme se, že na nás nečeká župní auto druhé župy, a zjišťujeme, že už asi 6 běžců z cizího rayonu jsme předjeli. Již letí štafeta -- je 0:8 hod. Auto Č. O. S. s označením Filakovo-Praha projíždí s bratry Bendou a Nimshausem, zdravíme hlučným »Zdar« a již zastavuje naše auto sanitní.

Co teď? Nejdříve něco pojíme. Každý vytahuje něco na zub. Těžce ždaná slivovička, již ochraňovala manželka župního náčelníka, smývá prach (ideálně řečeno) v našich hrdlech. Do vídáme se, že v Uh. Hradišti ta hudba přece hrála. Nabízím šoférovi br. H. kus salámu zároveň s kapesním nožem. »No, kousek si vezmu,« a již těžko objíždí salám, a vskutku mnoho si nevzal. Nabízím br. županovi. »Člověče, dyť to máš jak od myší ožraný!« Na mou duši, vypadá to tak. Vždyť můj nůž není tak tupý a ejhle, dívaje se zjišťují, že br. Hertl krájel uzavřenými nůžkami, které můj nůž obsahuje! Proto tak těžko krájel a tak málo ukrojil.

Jsme všichni v dobré náladě, že to tak klaplo. Máme 32 minuty zlepšení od Květné, celkem 52 minuty. Jen br. saniták dr. M. z Malenovic lituje, že nezůstal v Kyjově. »Zpátky byste mě tam našli -- však by to dr. Janík za mne obkonal, kdyby se něco přihodilo.« »No, však to ještě zkusíme,« a už sedají do auta a jedou napřed. My dojídáme, pokoujeme a jaksi se nám ani nechce zpět. Br. H. dostává pochvalu, že auto za celou dobu běhu ani jednou nesehalo.

Ke 3/4 na 1 odjíždíme. Hromadně vracející se běžci vesele nás a my je zdravíme. Sestra Anica přemožena únavou klesá do auta a usíná. Jedeme zase jak čerti. V Kyjově nevidíme auta sanitního s červeným křížem. Jedeme dále. Stavíme na okamžik před »Salajkou«, kde br. šofér shání cigarety, a už jsme v Uher. Hradišti o 2. hodině. V Sokolovně tma, kam teď na trochu čaje? Do Besedy, tam nás bude jistě doktor čekat. Tak do Besedy, ale doktora nikde. To jistě jel touž cestou zpět jako tam, zatím co my v Mor. Pisku odbočili k Polešovicím a předjeli ho. Zatím co ses. náčelníci odváží br. H. domů, jdeme na zvědy, zda máme pravdu. V tom již slyšet troubení a vidět záři. V oka-

mžiku je zde sanitní auto, má namířeno také k Besedě. Vysvětlují, že ze Ždánic si spletli cestu a proto se opozdili. V Besedě doufali se s námi sejítí při sklenici čaje. Ale teď je Beseda zavřena. Slyšeti uvnitř podezřelé zpěvy, ale dále nic.

»Tak co, půjdem dom,« rozhodne br. Marcin. Škoda! Bylo to tak krásné a my si nemůžeme ani společně popovídati. Br. župní náčelník vsedl do san. auta. Loučení - Marcin a já pěšky, ostatní autem.

Všechna čest našim běžcům, našim jednotám, našemu Sokolstvu! Ať to dokáže někdo druhý!

Nazdar!

Sta-sta, zapisovatel.

Když jsme běželi do Prahy.

Už měsíc před dvacátým zářím v celém našem Sokolstvu v Miloticích mluvilo se jen o tom, jak poběžíme do Prahy. Předem se ovšem vědělo, že nepoběžíme ani z Vlkoše do Kyjova, ale hlavně dorostenky si nechtěly dáti říci, že nepoběžíme do Prahy.

A tak jsme spávali, jídali a cvičili jako jindy, až přišel poslední týden před dvacátým. V každém cvičení udílely se informace, čítali se kilometry a hodiny a v posledním cvičení, v pátek br. místostarosta přečetl o rozestaveném běhu článek z „Lidových Novin“. Kluci pochopili, že už je to doopravdy.

Přišla sobota. Ráno přšelo, odpoledne bylo zamračeno a večer jsme na obiohu neviděli, protože bylo tma, ale nepršelo. Už od 7i hodin veškeré „běženstvo“ sešlo se v hostinci br. Šebesty. Jenom Janoš prý, „kdesi v žůdře s děvčicí čekal na štafetu“. Zdobil se sál na nedělní vinobraní, vedly se všelijaké řeči, dorostenky pořád hurtovaly, aby se jelo, až konečně přijel autobus, který nás měl na úsek dopravit. A hleďte! V autobuse Janoš! Ale nepomohla mu výmluva, kterou měl nachystanou. Jožka hned prohlásil, „že Janoš je u tej ženskéj pod pantoflem, a že on Jožka prerušuje s ním veškeré styky“. A už jsme se chystali. Protože jsme „havířský národ“, máme u nás totiž uhelné doły, každý účastník byl vyzbrojen „karbídou“ a kromě Jožky zimníkem. Ve 3:10 za zpěvu písně „Lví silou“ jsme vyjeli. Jelo nás celkem 37. A když Frantík zanotoval „Sly panenky silnicí“, to už se nezdržel ani Vašek, který jel s autobusem, a dal se do zpěvu.

Před 10. hod. přijeli jsme do Vlkoše, kde už byli bratři z Vlkoše, Vřesovic a Místřína, domluvili jsme se a už se stavěli. Náš autobus zůstal u prvního běžce a po štafetě pomalu jel po trati vzhůru a sbíral „odběhnuté“. Toto se dobře osvědčilo, poněvadž jsme nepotřebovali hlídačů šatů. Každý, kdo doběhl, vzal šaty toho, jemuž předal štafetu a vstoupil do autobusu, kde se oblékl.

A tak jak to bylo s tou štafetou. Rozestavili jsme všechny běžce, a protože nás bylo hodně, kilometrů málo a každý chtěl

běžet, tak jsme byli hodně nahusto, ale nikomu to nevadilo. V 11 h. už byl úsek obsazen. Projel jsem jej na kole. Dorostenky byly neklidné očekáváním, ostatní spokojeni, jenom Jožka hlasitě nadával, že je mu zima. O půl 12. přišlo poselství. Bez nehody jsme je dopravili po úseku dále, posbírali běžce na kopečku „u Rocha“, naposled se podívali na poselství, které v záři reflektorů běželo do kopce ke Stražovicím, a jeli jsme domů.

A nyní trochu vzpomínek na pěkný večer. Jak už jsem řekl, každý měl světlo, ale Jožkovi se to zdálo málo. Kdesi u Vlkoše našel otěpku „turčání“, naložil si ji na hřbet, a že prý on si udělá jiné světlo. Bratři mně to řekli, že Jožka otěpku nese. Dělal jsem, jako bych toho nevěděl, čítal kroky, rozestavoval dorostenky, ženy, bratry, o Jožkovi jako bych ani nevěděl, že je s námi. Když už jsme byli až na kopci, tak jsem mu určil místo. Ale to ještě nebylo vše. Po štafetě Jožka ani mluvit nechtěl, až kluci prozradili, že ta jeho otěpka nechtěla hořet. „Samý grbál a né a né potvora chytit. Člověk to vleče do kopca jak hlupý a potom místo ohňa mosí na tem sedět, zmrzlý jak kotek,“ stěžoval si mně.

Jirka, když odběhla svůj úsek a vstupovala do autobusu, odlehčila si: „Ježíši, to bylo fajn, já bych letěla až do Kyjova!“ A sestra Míla, té prý se tak dobře utíkalo, že by letěla až do Prahy. Že dorostenky to braly se štafetou opravdu vážně, to vyplývá z toho, že jedna, aby prý byla slavnostně co nejvíce oblečena, oblekla si nové punčochy, které si odpoledne koupila na vinobraní. Po běhu se mi svěřila, co prý zažila strachu, kdyby tak spadla a roztrhla si koleno! Fanka zase si stěžovala, že v té rychlosti se zapomněla podívat, co nesla v ruce.

Jožka měl ještě jiný pech. Při vysvětlování, jak bude běh doprovázen auty, nedával pozor a tož kdykoliv mu nějaké auto oznámilo: „Připrav se!“, honem se vysvlékl. Protože běžel v krátkých kalhotách, bylo mu brzy zima a honem se oblékl. Dodnes vykládá, že to udělal jenom dvakrát, ale Janoš, který běžel před ním, tvrdí, že to „akordní vyslákání“ předvedl asi devětkrát.

Před rozestavením upozornil jsem všechny, že mohou se sejít nanejvýš tři k sobě. Dva krajní ke střednímu. Jožka byl krajní. „Já budu chodit“, povídá, „začal jsem zapalovat tu sakramenskou otěpku, když nechtěla chytit, začal jsem nadávat, a hned jsem měl 5 kluků kolem sebe. Pravda, já za někým půjdu, a až poletí štafeta, budu pospíchat na své. Ani mně nenapadlo.“

Zdeněk zase se mi svěřil, že měl plno chuti nepředávat štafetu Slávkovi, který byl před ním, a v běhu ho minout, ale potom prý měl strach, aby něco nevyvedl.

Domů jsme jeli za veselého zpěvu. Za Vlkošem předjeli jsme Mistřínské, pozdravili je hřimavým „Nazdáár“, a za chvíli byli jsme doma. Když potom při rozchodu jsem všem řekl, že to byla předehra sletu, že doufám, že za 10 měsíců se všichni uvidíme v Praze, a provolal jsem sletu „Zdar“, snad ještě nikdy nezavo-

lali si kluci a děvčata tak vesele a radostně „zdar“, jak 20. zář. o půl 1. hodině v noci.

Vystoupili jsme a rovnou k bratru Šebestovi, kde bylo vesele. Čekali na nás a aby jim nebyla dlouhá chvíle, hráli na harmoniku, housle a buben. Hned jsme se ovšem dali do tance. Za chvíli přijeli Místřínští, dali se do tance také, a kdyby už nebyla překročena policejní hodina, ani bychom se nerozešli.

A když v úterý ve cvičení jsem četl bratřím zprávu o rozestavném běhu a oznámil jim, že naše štafeta přiběhla o 12 min. opožděna, povídá Josef: „A tož, nač sem tak letěl jak trdlo, dyž ti druzí neumijú utékát a doběhli pozdě!“
Metoš Zajíc.

A ještě několik historek z prázdninové šestinedělní školy Č.O.S.

Měly jsme mezi sebou dívku sršící veselými nápady, tlustého „Melounka“. Jednoho večera nelákalo deštivé počasí nikoho ven, ale „Melounek“ se přesto pečlivě strojí. Půjde asi na „rande“. Když odšel, radily jsme se, co jí provést, aby byl „mile“ překvapen, až se vrátí. Pohled náš padl na její postel a nápad byl tu! Jedna odnesla přikrývku, jiná polštář, druhá zase žíněnku a nakonec také drátěnou síť. Uložily jsme každou věc jinam. „Melounek“ přišel rozjařen v poslední chvíli před desátou. Div dívoucí, všechny dnes už spí, ale co to? Rány boží, kde mám postel? Hlučný smích byl jí odpovědí. Na místě posteletřčí jen trosky. „Melounek“ litá, zapřísahá nás, abychom jí prozradily, kde všechno je. Jedna radí tam, jiná onam, ale odevšad se „Melounek“ vrací z nepořízenou. Vtom slyšíme: Hurá! „Melounek“ táhne síť z přednáškové síně, za chvíli žíněnky z umývárny, polštář přikrývku z koupelny. Než by tři napočítal, je ustláno, právě když sestra Beďa zhasíná. Že se nám za to brzy „Melounek“ odměnil, je samozřejmo.

*

Zhrozila se sestra Provazníková, když jí byly svěřeny chovanky „sokolské university“ na třídní táboření. Pramálo se vchovalo za měsíc v Tyršově domě! V táboře to není, jak to má být! Sestra náčelnice Č.O.S. je zvyklá na vzorné tábory! Doufá, že se její svěřenky přes nos umoudří. Rozednívá se. Hlídká obchází tábor. Ze stanu, sousedícího s náčelnickým, ozve se najednou zvučný pozdrav: „Haló, kolik je hodin?“ Hlídká neméně zvučně odpovídá. Je krásné jitro. Po několika deštivých dnech je tím vzácnější. Právě se vrací naše „mlékačky“ z městečka rozradostněny krásnou procházkou. Zdaleka křičí: „My nesem mléčků!“ Celý tábor se budí. Sestry se mezi sebou na kufích škádlí. Nezbude nic jiného s náčelníci, než dátí povel ku vstávání, ač je

ještě velmi časně. Inu, nevychovaná cháska se to sešla! Bylo třeba mnoho pokynů, aby se stav zlepšil. Snídaně je připravena. Kdo spíš přijde, ten spíš mele! Hrrr! Jako když do vrabců stfeli, každá sebeře šálek a úprkem se žene ke kuchyni Vychová z toho „zvěřince“ s. Provazníková za ty tři dny něco?

*

V Tyršově domě vládne vzorný pořádek, neboť nepořádek se tu nevyplácí. Každá má dvě skříňky, do kterých uloží všechno. Když je před nástupem někdy shon, s. Beđa ví, že pořádek nebude. Zatím co dívky cvičí, nahoře je „visita“. Rozhodí nepořádně uslané postele, kde co z šatstva leží, sebeře Sestry se po obědě ženou nahoru si odpočinouti. S. Beđa, lišácky se tváříc, volá z koupelny: „Prodávám cvičky, boty, kecky, koupací obleky, pláště, čepice, kus za 1 Kč!“ Zvědavý a udivený touto lácí hrneme se dovnitř. Vzácná to podívaná! Koupelnu vrobí kolem dokola různé věci. A už poznává ta neb ona majitelka své věci, které však musí vyplatiti pokutou. Jindy máme právě rytmiku. Co to? S malé galerie třepotá se nějaký zelený prapor, za ním druhý, třetí. Za chvíli objevíme s. Beđu a záhada je rozluštěna. To s. Beđa klade prapory uměle přes okraj „lóže“. A už poznáváme Ankicin plášť, koupací čepici jiné sestry a ostatní. Zvláštní je jen ta zelená okase, s. Beđa ohlásila zelený týden, neboť většina věcí je zelených. A levný odprodej, kus za 1 Kč!

*

Je-li někdo zrovna „službou“, je to málo příjemná povinnost. Buditi línou chásku, voditi k jídlu, od jídla, nahoru dolů, ukládati je ke spánku, to není maličkost! Ale jak mám buditi, když se sama neprobudím! Heja na to přišla: opatřila si budiček a nosila jej přivázaný na provázku v kapse trenýrek po celý den. Hůře bylo u Oldřišky. Budik má, ale probudí ji? No, jistě že ano, Oldřiška nesmí zaspát, ač o tom sousedky pochybují. Ráno budik drnčí, všechno spí dál. Nakonec to kteréjí nedá, vstane, za ní druhá, třetí. Jen „atlet“ Oldra spí. Bylo třeba s ní silně zatřást, aby si uvědomila svou povinnost. Po prvé Oldra jde aspoň zároveň s ostatními k snídání a nemusí dobíhat.

*

Naše ložnice spí. Ze sousední se ozve najednou pekelný řev. Honí tam myš, to je tedy vážný důvod k poprasku. Ale jindy ten řev už nezná mezí. Jdeme se podívat, co se děje. Zbláznily se tam? Ta kokrhá, ta mňouká, ona chrochtá, jiná štěká, zvěřinec hotový! Co to děláte? Hrdě odpovídají: „Představujeme jitro na slováckém dvoře!“ Ó Slovácko, nikdy snad neprožilo's tak krásného jitra, jako bylo ono v Tyršově domě! Ubohá službo, která budeš ten slovácký dvůr ráno doopravdy buditi, jistě se z toho roznemůžeš!

*

Je půl deváté. Z vinohradské Flory se ženou dvě dívky. Bože, už je tolik hodin a do Tyršova domu tak daleko! A jakoby

elektrika někde zamrzla, nejede! Konečně se jakási plíží. Není to ta naše, ale raději vícekrát přisedneme. Hodiny utíkají. Co nejdřív udeří desátá. Teď už asi Beďa počítá všechny a my jsme ještě tak daleko, budeme musít zítra jeti domů! Proč jsme se tak dlouho bavily? Od Národního divadla po mostě Legií běžíme šilným úprkem. Jsme doma — deset pryč! Plížíme se nahoru po špičkách. Bohudík, Beďa se dnes opozdila, jaké štěstí! Nepojedeme tedy zítra domů!

M. H.

Hlídka kinoodborů.

Na poslední schůzi vedoucích sokolských biografů naší župy bylo usneseno připomenouti župnímu pokladníkovi, aby předepsal členské příspěvky všem biografům v župě v té výši, jak je jednoty platí biografickému odboru ČOS.

Upozorňujeme jednoty, vlastníci kinolice, aby jak členský příspěvek župě, tak i ČOS. bez průtahu zaplatily.

Biogr. odb. sokol. župy Komenského.

Hlídka loutkářů.

Župní loutk. škola v Uh. Brodě. Loutkářská škola sokolské župy Komenského byla uskutečněna v neděli 11. října 1931 v Sokolovně v Uh. Brodě. Zahájena byla v 8 hodin ráno župním loutk. důvěrníkem, Drdlovou serenádou, již sehrály loutky, a přílehlavým proslovem Kašpárka. Účastnilo se jí 37 osob. Zastoupeny byly jednoty a pobočky: Uh. Brod, Uh. Hradiště, Kyjov, Bzenec, Svatobořice, Némotice, Strážnice, Bzová, Luhačovice, Újezd, Velehrad a Hluk. Přednášeli: br. župní loutk. důvěrník, br. prof. Tomica a br. učitel Hladký z Uh. Brodu. Ráz školy byl praktický. Přihlíženo bylo hlavně k loutk. začátečníkům, ač i pokročilejší mnoho získali. (Na pořadu byly referáty: 1. Jak zřizovati loutk. divadla, 2. Ideální hlediště, 3. Jevišťe rozkladné a stálé, 4. Dekorace, 5. Osvětlení, 6. Ovládání a oblékání loutek, Loutky variétní, 7. Režie hry, 8. Recitace, 9. Repertoír pro děti a dospělé, 10. Divadelní odborné pomůcky.) Tento pořad byl dopoledne absolvován. Po každém proslovu byla debata, případně prohlídka zařízení jeviště, loutek, dekorací, osvětlení divadla jednoty uher. brodské. Škoda, že nebylo možno předvésti prakticky ukázky recitace typických osob. Toto ponecháno na příští schůzku. Odpoledne péči bratří uh. brodských podány byly ukázky hry Začarovaný les a několika kabaretních čísel pro dospělé. Škola byla ukončena v 16 hodin. Průběh byl zdařilý, všichni účastníci byli plně uspokojeni, neboť odnesli si nejen mnoho praktických pokynů, ale i chuti k radostné práci loutkářské. Bratřím a sestrám.

uh.-brodským za pohostinství a jejich práci srdečný dík. Ř

Loutkářský kurs v Uh. Hradišti uspořádá okr. osvětový sbor v neděli 6. prosince 1931 dopoledne. Kurs bude hlavně pro začátečníky. Upozorňujeme jednoty a pobočky, které neobeslaly žup. kurs v Uh. Brodě, aby do kursu své pracovníky loutkáře přihlásili.

Seznam vhodných her pro loutk. divadla. Doporučuji snadné a osvědčené hry pro začátečníky: „Oldřich a Božena“, Honza u krále, Horizova maminka, Zapálení Bělehradu, Kašpárek a hastrman, Kašpárek dvorním lékařem, Kašpárek na posvícení, Čertí na hradě, Kašpárkovy čertoviny, Proti draku, O zakleté labuti, Princezna Včelka. V soupisu čsl. her, scén a výstupů (vyšlo nákladem Č.O.S.) najdete obsah, seznam loutek i dekorace, jichž je k uvedeným hrám potřeba. Soupis je neocenitelnou pomůckou každého loutkáře. Cena 15 Kč.

Br. dr. Josef Scheiner na dvoře před starou luhačovskou Sokolovnou v hovoru o stavbě nové Sokolovny s bratřími Krystýnkem a Stavělou.

Naše rovy.

Ze Strážnice. V pondělí 5. října pochovali jsme v Břeclavi bratra Vladimíra Becka, posluchače universitního a druhého nadějného syna našeho milého bývalého mistostarosty, Ant. Becka.

Nemusíme se stydět, že nás bylo přes 50 účastníků naší jednoty; svědčí to jen o velké bratrské lásce, kterou naše jednota chová k celé rodině zemřelého. My jsme jen splatili část úroků z onoho velkého kapitálu, který sokolská rodina Beckova naší jednotě daroval.

14 bratří a 4 sestry v krojích opatřili čestný doprovod. Pěkně se vyjímal ve školní budově Noskův sborový zpěv.

Za strážnické akademiky rozloučil se nad hrobem br. JUC. Koutecký.

Za velké zásluhy sokolské poděkoval zesnulému jakož i jeho rodině tklivými slovy vzdělavatel br. Kresta, při jehož hovoru nebylo lze nezasleziť.

. . . . . ale diamant v hrude nezhuje. (Sládkovič.)

a.

Zprávy ze župy.

I.

Sestra Renata Tyršova, choť Dra Miroslava Tyrše, jmenována byla za významnou spisovatelskou činnost čestným doktorem filosofie Karlovy university v Praze. Upřímně blahopřejeme. Nazdar!

II.

Činnost v jednotách po prázdninové přestávce má být zase všude ve správných kolejích. Ve které jednotě tomu tak není, nutno začít ihned s tělovýchovnou, vzdělávací a jinou činností ve všech složkách. Pohání nás památka Tyršova, IX. slet všesokolský. Ať není jednoty, která by nemyslíla stále na tyto významné sokolské události! V podzimním a zimním období pamatujme na ideovou školu pro nové členy a slib sokolský, na nezaměstnané, zvláště pak na naši mládež, trpící zimou a nedostatečnou výživou! Pomozme aspoň těm nejchudším dát na zimu obuv a teplý kabát do pořádku! Při této příležitosti doporučujeme bratrským jednotám podporu Dětského dne, který jest i letos Českou zemskou péčí o mládež pořádán.

III.

Pro oslavy Tyršovy v r. 1932 utvořte co nejdříve ve vaší obci pořadatelský odbor, v němž by se mohli uplatnit nejen členové jednoty, ale i zástupcové obecního zastupitelstva, národních

a kulturních spolků, jakož i všech jiných přátel sokolského snažení! Práce Tyršova byla pro celý národ proto chceme, aby oslavy jeho byly celonárodní. Přednášky s diapositivy o Dru. Mir. Tyršovi a sokolských sletech propůjčuje za mírný poplatek biografický odbor Č.O.S. (Praha III., Tyršův dům.)

IV.

Rozestavným během Č.O.S. ve dnech 19. a 20. září 1931 vystoupilo Sokolstvo do roku stých narozenin svého zakladatele Dra. Miroslava Tyrše. Podnik tento se vydařil nad očekávání a byl novou zkouškou pohotovosti, ukázněnosti, věrnosti a naprosté oddanosti k věci sokolské. Župní předsednictvo vyslovuje všem účastníkům bratrské uznání.

V.

Práce na úpravě stadionu IX. sletu všesokolského v Praze byly již zahájeny. V rámci sletových podniků pořádány budou nejen různé tělocvičné a sportovní závody, ale snad i závody sokolských pěveckých kroužků, divadelních odborů a jiné. Vedle výstavy sokolské chystá se sletový veletrh, výstava turistická, výstava umění československého a jihoslovanského. Sletové nálepky objednávejte v sokolské župní kanceláři v Malenovicích nad Dřevnicí!

VI.

Bratrským výborům jednot, kterým rok od roku vzrůstají dluhy u župy, připomínáme znovu jejich platební povinnosti, neboť nedoplatky jednot župě jsou dnes okrouhle 47.000 Kč. Přičiňte se, aby župní pokladník v příští schůzi opět nežaloval!

VII.

Znovu a důrazně připomínáme, aby veškeré dopisy župě adresovány byly Sokolské župní kanceláři v Malenovicích nad Dřevnicí. Kdo posílá dosud důležitá podání, jako jsou hlášení nových členů a úrazů, do Kyjova, sám poškozuje ony členy, dokazuje zároveň, že našich zpráv ve Věstníku nečte a že mu na rychlém a přesném vyřízení ani těchto bezodkladných podání nezáleží.

VIII.

Tělocvičné jed. Sokol ve Strážnici děkuje se za 10 svazků zaslaných knih, jichž župní předsednictvo užije při nejbližší příležitosti co nejučelněji.

IX.

Nahodilé spory urovnejte si doma bratrsky podle zásadních usnesení VII. valného sjezdu, jež musí býti evangeliem pro všechny bez smlouvání. Neplývejte ani drobnými silami, užívajíce všech

svých schopností účelně a hospodárně ve prospěch sokolského celku. Nazdar!

Alois Cablik, žup. jednatel.

Zprávy z okrsků.

Závody prosté IV. okrsku.

IV. okrsek sokolské župy Komenského uspořádal v neděli 13. září 1931 v Uh. Brodě závody prosté. Závody ty byly však již v začátku přerušeny deštěm. Závodilo se jen v hodů diskem a běhu na 400 m - a jeden závodník měl v tom dešti čas vyšplhati po 5 m laně.

Podle dohody dokončeny byly závody v neděli 27. září ve Slavičíně. Radoval jsem se, že ve Slavičíně byly obeslány nadějnými závodníky z Luhačovic, Bojkovic a ze Slavičina. Závodilo se s chutí a porozuměním. Průběh závodů byl hladký a jednání závodících bratrské a ukázněné. Úprava závodistiště u Sokolovny byla dobrá. Podrobných výsledků neuveřejňuji a omezují se na vyznačení nejlepších výkonů.

Ve skoku o tyči br. Josef Patsch ze Slavičina skočil 284 cm pěkným slohem a radím mu, aby se vybroušení tohoto skoku věnoval.

Dalším byl br. Fr. Florian ze Slavičina se skokem 270 cm. I tento závodník má naději zlepšiti svůj výkon.

Třetí byl br. Ludvík Malíček ze Slavičina se skokem 254 cm.

V hodů diskem byl prvním br. Ludv. Malíček ze Slavičina hodem 29'19 m, druhým Fr. Kovařík z Luhačovic 28'25 m.

Tento závod ukázal, že hodů diskem se v našich jednotách nepěstuje tak, jak by si zasloužil.

Běh 400 m podnikli jen 2 běžci (v Uh. Brodě) s výsledky: Fr. Florián Slavičín 59 4/5 vt. a Fr. Chramosta, Uh. Brod 60 3/5 vt. Tento běh, hraničící se sprintem a během dálkovým, jest takéž popelkou v našich jednotách.

Ve vrhu koulí závodilo 8 bratří. Výsledky však nebyly takové, jak se očekávalo. Nejlepší byl Vojtěch Krivák ze Slavičina 960 cm a Fr. Kovařík z Luhačovic s 948 cm.

Z 8 závodníků ve skoku dalekém skočil nejlépe Fr. Florian ze Slavičina 597 cm a Josef Křivák ze Slavičina 565 cm, Ludv. Malíček ze Slavičina 545 cm.

V házení oštěpem dosáhl nejlepšího výkonu Josef Patsch ze Slavičina 36'20 m.

Ve šplhu na laně 5 m byl br. Emanuel Němec z Uh. Brodu s časem 7 3/5 nejlepší. Za ním vyšplhal Fr. Kovařík z Luhačovic v čase 8 vt. a br. Josef Semela z Luhačovic v čase 8 3/5 vt. I tento druh závodu jest u nás zanedbáván.

Zajímavý byl rozestavný běh 4 x 100 m družstev z Bojkovic (5/ 2/5 vt. a Slavičina 58 vt.) na kruhové dráze, objímající budovu Sokolovny.

Těmto závodům byly přiřaděny závody 15 žen a dorostek. Závod tento rovnal se zkoušce zdatnosti a lze říci, že zdatnosti závodnic byly znamenité.

V hodu míčem s poutkem zvítězila Lidka Vozáková výkonem 22'20 m. Druhá byla Lidka Dočkalová 21'70 m, třetí Bož. Malíčková 21'50 m.

Vrh koulí 5 kg byl úrazem celého závodu.

Nejlepší hod měla Božena Malíčková 668 cm, druhá Vlasta Strachotová 632 cm a Jiřina Malíčková 595 cm.

V běhu na 100 m byla nejlepší Blažena Fibichova s časem 9'35. Za 10 v. proběhly dráhu Vlasta Strachotová, Marie Holbova, L. Teršlova a B. Malíčková.

Zdá se, že skok vysoký jest oblíbeným druhem závodním u sester Slavičinských. Tak skočila Marie Svárovská 115 cm, B. Zelená a Marie Holbová 110 cm. Závod tento se dokončoval za úplného šera a za citelného chladu.

Skok daleký měl již jisté slabiny, což dokazují výsledky. B. Zelená skočila 371 cm, Vlasta Strachotová 370 cm a Marie Holbová 365 cm.

Výsledkem a průběhem závodu byl jsem spokojen a přeji si, abych v příštím roce, roce to sletovém, shledal se všemi závodníky v přípravách na závody sletové.

Nazdar!

Fr. Adamec.

Sociální hlídka!

Ladislav Matura, strojní zámečnick ve Strážnici, prosí bratry mistry o zaměstnání.

Zprávy z jednot a poboček.

Ze Strážnice. Přes velkou finanční tiseň (vlastní Sokolovny dosud nemáme) obeslala naše jednota všechna veřejná cvičení nejen jednot sousedních, ale zajíždí i do míst vzdálenějších. Tak jsme 2. srpna byli 20i účastníky zastoupení v Hroznové Lhotě, 23. srpna jich bylo 20 v Lipově a posledního veřejného v Hrubé Vrbce též nevynecháme, jak v poslední výborové schůzi bylo usneseno. Uzavíráme-li tedy letošní rok, mohou být všechny jednoty spokojeny (minim naš návštěvou). Očekáváme však i od nich, a to hlavně od jednot zámožnějších a těch, které již mají vlastní Sokolovnu, aby na nás nezapomínaly a nás podpořily, aby i nám bylo tak umožněno zbudovati si vlastní stánek. — Účast při vítání bratra presidenta Masaryka dne 5. srpna ve Veselí n. Mor., kudy tento projížděl, byla značná. Ač to bylo oznámeno téměř v poslední chvíli, přece se sešlo tolik krojovaných bratří a sester, že skutečně výzva, aby ani jeden kroj nezůstal nepoužit, splnila se do poslední písmenky. Také dorostenci a žactvo nedalo si ujiti tak krásné příležitosti viděti našeho Vůdce a Osloboditele. Byla to pěkná podívaná na tu krojovou skupinu, která se přišla pokloniti Velkému muži. — Dne 8. srpna uspořádal zábavní odbor v zahrádě „Černého orla“ přátelský večírek. Dík vojenské posádce, která zde právě dlela na cvičení, byla

účast slušná. Jen program mohl býti pestřejší, aby lépe poutal. Chceme-li, aby obecnost navštěvovala naše podniky, musíme mu za peníze, jež po něm dáme, také něco dát neb ukázati. Blíží se podzim, i je na čase, aby se i divadelní odbor probudil ze svého sedmiměsíčního spánku. — a.

Slavičín—Mladotice. U příležitosti ukončení školního roku byly uspořádány 28. června t. r. dětské sokolské radovánky. Po průvodu, jehož se zúčastnilo v krojích 105 žáků a žákyň ze Slavičína-Mladotic, zahájen program, který byl složen z čísel, zákům blízkých, t. j. ze cvičení prostných, her, tanců, rejů, žertovných závodů, recitací básní a zpěvních čísel. Děti předváděly program s nadšením a láskou a mnohé, zvláště ty nejmenší, s neodolatelným půvabem, vlastním čistému dětství. Cetné obecnost, přesto, že téhož dne konalo se v obci též orelské veřejné cvičení, ukázalo své sympatie a přišlo mezi tu naši sokolskou drobtinu. Všechna čísla byla sledována se zájmem a mládež byla povzbuzována k další činnosti hojným uznáním obecnstva. Největší zásluhu o tento šťastný nápad měl br. starosta Sýkora a ses. náčelní L. Teršlová, která vlastně takřka sama dětské radovánky uspořádala a připravila také hojnou účast žáků v sokolských krojích. — Po programu byla uspořádána pro děti nadílka, která byla všemi dětmi velmi vítána a působila obecnou veselostí, zvláště, když nikdo z nich nezapomněl se přihlásiti, že ještě nedostal. Srdečná nálada zavládla též mezi obecnstvem a tak toto krásné červenové odpoledne vyznělo naplno. Děti pak budou mít krásnou vzpomínku na svůj výlet, který měl vskutku správný název „Sokolské dětské radovánky“. — ka.

Z Milotic. V pondělí 28. září pořádala naše pobočka „Tyršův večer“. Přes několikrát odložení tohoto podniku, přes velmi špatné počasí a přes nevhodnou dobu dopadl večer dobře. O Dr. M. Tyršovi promluvil br. V. Zaoral, vzdělavatel našeho okrsku. Zmínil se nejprve o jeho životě, potom nám ukázal Tyrše jako Sokola, filosofa a člověka. Konec řeči působil mohutně. Posluchačstvo ani nedutalo a mnohemu citlivějšímu draly se slzy do očí. To br. Zaoral líčil smrt a pohřeb velikého Tyrše. — Bratře Zaorale, děkujeme Ti, srdečně Ti děkujeme. Tvá přednáška udělala u nás více, než roky práce. Ukázala pochybovačným, že sledujeme dobré cíle, když jdeme za Tyršem. Mluvil jsi o lásce Tyrše k Sokolstvu a k práci vůbec. Tvá řeč zanechala v našich srdcích lásku k Tyršovi, k Sokolstvu, národu, k práci a bude dobrou posilou při práci v tak nevděčném prostředí jako je u nás. — Program byl doplněn několika zpěvy a hudbou. Potom se ještě br. Zaoral zmínil o 70. výročí narození žaka Tyršova, br. Dr. Scheinera. — Přes určité, námi nezaviněné nedostatky byl to pěkný večer a obecnstvu se ani nechtělo domů. Bylo přítomno téměř 100 lidí. Vstup byl volný.

Kyjov. Letní měsíce, červenec a srpen, nebyly v naší tělocvičné činnosti dobou úlevy, naopak dobou práce. Zúčastnili jsme se činně všech veřejných cvičení v sousedních jednotách a pobočkách, takže nebylo ani neděle, kdy bychom zůstali doma. Zúčastnili jsme se cvičení v Želeticích, Nechvalíně, Vracově, Luhačovicích, Miloticích, otevření Sokolovny v Bukovanech, veřejného v Mistříně. Na zavolání přišli všichni rádi a vesele i ti naši nejmenší. Tak jsme skončili prázdninové, letní období a vstupujeme do nového, poprázdninového. Ale zase do práce, do práce houževnatě, do doby příprav na naši velkou slavnost, IX. slet všesokolský. Cvičební účast na sletě vyžaduje velmi důkladné a poctivé přípravy, proto je nejvyšše nutno, aby do cvičení chodili cvičenci pravidelně, aby se v měsíci říjnu přihlásili všichni, kteří budou cvičiti v Praze. Sestry s nácivkem sletových prostných již započaly. Ať si nikdo nemyslí, že ješt dosti času v prosinci neb lednu. To je již pozdě a s opozdílci se potom nemůžeme zdržovati, protože se nikdy ničemu pořádně nenaučí. „Kazimírové“ a „trubci“ se na sletišť nedostanou, odpadnou při přísných rozřadovacích zkouškách doma i v Praze. Cvičící členstvo ať si uvědomí důležitost i vážnost příprav, které nám nastávají. „Mobilisujeme“ v tom našem sokolském táboře všechno členstvo až do 70 let. Očekáváme, že naše volání nevyzní na prázdno, že nastoupíte k práci tělocvičné v počtu největším. Ty slabé a váhavé podpořte, dodejte jim chuti k práci a přiveďte je mezi nás do tělocvičny. Splňme všichni svou povinnost k Sokolstvu a k

národu, dokažme, že jsme hodni býti nositeli odkazu Tyršova! — Nuže do práce, na shledanou v přeplněné tělocvičně! H.

Tělocvičná pobočka Sokola v Bukovanech pořádala dne 13. září 1931 slavnost „Zarážení hory“ a „vinobraní“. Počasí bylo deštivé až do 1. hodiny odpolední. Konečně se usmálo sluncečko a mraky se rozptýlily. Byl shon, poněvadž se mělo za to, že ze slavnosti sejde. Rychle ve vinohradě navěšeny hrozny, připraveny alegorické vozy, krojované družiny se vypravily, takže průvod o půl 4. hodině vyšel od br. Kožíka s hudbou celou vesnici na hřiště sokolské, kde obřadně provedeno rychtářem „Zarážení hory“; po něm následovalo vinobraní ve vinohradě. K večeru se všichni přítomní odebrali do nové naší Sokolovny, kde byla veselice se slušnou zábavou, která se všem líbila.

Uh. Ostroh. Dne 4. října t. r. sehrál náš dramat. odbor novinku „Družstvo dobrého děvčete“, veselohru o 3 dějstvích od E. A. Hrušky (repert. hry divadla komiků). Ve hře je zastoupeno 4 mužské a 2 dámské úlohy. Hra sama potřebovala dobrých komiků a přesného secvičení a byla pro naše město novinkou, ježto obecenstvo rozdělila na část, které se kus líbil, a druhá, jež ho neschvalovala, proto je nutno dotázati se vždy o radu br. vzdělavatele. Úlohy byly dobře obsazeny, hráno dobře, ovšem chybělo více živosti v souhrách a tu nutno zvláště při kusech tohoto rázu hodně pilování. Plného uznání doznala dekorace, která kus značně zpestřila. Též obecenstvo se všem hrajícím pině odvděčovalo.

Slavičín-Mladotice. Náš dramatický odbor sehrál 29. června 1931 oblíbenou a populární veselohru K. Lužanské: „To dokáže Lemlíček“. Byl to veselý večer. Četní návštěvníci divadla zasmáli se, jak málokdy. — Děj kusu zaujal pozornost diváků od počátku až do konce svou oživeností, k níž nemálo přispělo dokonalé provedení jak po stránce režijní, tak po stránce hereckého podání. Titulní, podvojná role Lemlíčka a krále Ebenezara XIII. svěře a byla Jos. Sudeňkovi, který zase jednou byl ve svém žilvu a zahrál nám tuto obtížnou roli velmi dobře. Výborným protějškem byla sestra Máňa Teršlová, která rovněž zhostila se své podvojně úlohy císařovny Arabely a její náhradnice s úspěchem a se svou obvyklou temperamentností. Nelze ani oceniti dosti zásluh všech ostatních, kteří byli všichni na svém místě. Jen ještě je třeba připomenouti, že divadelní hra sama, která byla psána pro Vlastu Buriana, přinášela nemalé obtíže jak herecké, tak i zejména režijní. Ale i ty byly, jak ukázal obtížný, ale zdařilý výstup tří císařů, překonány šťastně, dík dobré režii br. Lad. Výducha. A tak přejeme si i nadále více tak veselých večerů!

—ka.

Z Přečkovic. Zakrátko skončí rok, jež jest ve znamení oslav 100. výročí narození našeho ušlechtilého vůdce a učitele Tyrše, příprav to pro náš nejslavnější sokolský svátek, velikou manifestací silné, krásné, zdravé a svěží myšlenky sokolské, která vykvetla trvale krásným květem po celé oblasti veškerého Siovanstva. Tu nám bude klásti počet, jak jsme přispěli svou celoroční činností pro zdar sletu a k dalšímu rozšíření a upevnění sokolské myšlenky. S lítostí se musíme přiznati, že naše letošní činnost vzdělavatelská jest slabší let předešlých. Omezila se jen na proslovy a besedy naší malé drobotiny. Nezavinili jsme toho snad svou netečností, ale nemajice vlastního stánku, museli jsme se řídit tak, jak nám bylo veleno. Zato cvičitelská činnost jest stále rušnější a to zásluhou těch malých — u nichž idea sokolská nalézá ohlas, a zdá se, že v budoucnu u nás pevněji zakoření. Pilně jsme se připravovali na župní slet a na naše veřejné cvičení, jež jsme uspořádali 23. srpna. Můžeme říci, že bylo málo zdařilé, neb počasí nám nepřálo a stálý liják, který si jen tak na chvíli odpočinul, znemožnil návštěvu okolních jednot, z nichž jednota Z-N zachovala by se k nám nebratrsky stejně, i kdyby bylo počasí příznivé, neb přivolila raději k návštěvě jednoty N, která jí nabídla zdarma autobus, a již nebyla návštěvou povinna a nám poslala jen několik necvičících žáků, kteří celí utmáčením mohli dojít i za takového počasí pěšky. Tim myslili, že nám učiní zadost. Cvičiště zelo prázdnotou, neb náš malý počet nestačil k jeho vyplnění. Přes to ale vše dobře skončilo a nakonec jsme měli radost, že vše

jsme vykonali jen vlastní silou a tak dokázali našim odpůrcům, již nám ukazovali své usměvavé, mnohmluvné a stále s prosbou vzhůru patřící tváře, že i sami něco dovedeme a přes všechny útlaky kráčíme pod svým praporem pomalu, ale přece kupředu. „Nedáme se, děti, prapor vrchem leti, všichni tulíme se k němu, prozpěvujem stávu jemu, jedním hlasem voláme, nedáme se, nedáme!“ S Tyršovým odkazem chceme dále jít, vlasti být štítem. Jen, bratři, větší obětavosti a nadšením stále kupředu, neb kde stanuti, tam smrt, jen ruchem žijeme. V rámci oslav Tyršových připravujeme na 28. říjen žakovskou akademii. Jen dál a dál! — Nazdar. -Vn-

Kyjov. Sokolská štafeta Filakovo-Praha proběhla Kyjovem 19. září 1931 o 23.30 hod. Všichni naši běžci byli na místě. Buďte hrdí, že vykonali jste kus své nejdůstojnější povinnosti: nesli jste projev vědu k hrobu našeho zakladatele, Dr. Miroslava Tyrše! Statisíce lidí sledovalo v republice běh sokolské štafety se zájmem a nadšením. Vám náleží dík celé sokolské veřejnosti. H.

Uh. Ostroh. Spolek akademiků ze Strážnice sehrál na Sokolovně dne 5. září t. r. veselou operetu „Teddyho poslední matsch“ od Kosiny. Operetu doprovázel 20členný orchestr za řízení dirigenta p. prof. Kříže a děj byl doplněn i baletními vložkami 5 girls. Divadlo bylo hráno ve prospěch naší jednoty. Děj pro maloměsto velice vhodný sehrán byl jak účinkujícími, tak orchestrem velice zdařile a zvláště baletní vložky doznaly plného ocenění. Veškeré úlohy zdařile vynikly. Za odměnu všem jistě plně obecenstvo pochvalou neskrbilo. Jednota tímto srdečně děkuje všem účinkujícím a doufá, že v budoucnu se o podobný krásný večer můžeme dojednat.

Ze Strážnice. V neděli 4. října sehrál divadelní odbor opět po dlouhé přestávce drama „Posel“ od Viktora Dyky. Kus zajisté vybraný. Všichni byli na svém místě (minim účinkující), až na slabou účast, kterou lze omluviti jen těžkým kusem, jaký se u nás skutečně nevyplácí. A nevyplácí! To si musíme již jednou uvědomiti, že pro naše obecenstvo takový kus jest velmi těžký, a pak druhé, v kině dávali náhodou „Švejk“ a to přece něco znamená. Nic, bratři, teď když jste začali, tedy neustat a podejte nám zase něco veselého, ať se ta podzimní nálada trochu povzbudí. Přesvědčili jsme se, že to jde a půjde, jen chitit!

Ze Slavičína-Mladotic. 12. července t. r. uspořádala místní jednota veřejné cvičení. Zahájeno bylo průvodem, jehož se zúčastnilo v krocích: 33 žáků, 49 žáků, 15 dorostenců, 18 dorostenek, 10 žen a 27 mužů se dvěma prapory jednot valašskokloboucké a uherskobrodské. Celkem tedy 151 krojovaných k nimž se připojilo 32 žen a 60 mužů nekrojovaných. Po průvodu zahájen obvyklý program tělocvičný. Prvním číslem bylo cvičení žáků styčemi (30), které v prvních oddílech slibovalo pěkný úspěch. 36 žáků zacvičilo prostná s kruhy, 15 dorostenců prostná cvičení a po nich rovněž tak 15 dorostenek. Nářadí cvičilo celkem 19 mužů a to: hrazdu 6, bradla 5, na koni 8 mužů. Cvičení na nářadí budilo obvyklý zájem a místy úspěch. Dobře se v programu osvědčil kontrast, nastoupením 46 malých žáků po předcházejícím čísle. Bylo to přivítáno velmi sympaticky tím spíše, že tanečky, které provedly obzvláště pěkné, působily, prováděny těmi nejmenšími, roztomile. Poslední dvě čísla byla prostná, která cvičilo 18 mužů a po nich 15 žen. Bratři a sestry zde ukázali svorně svou sokolskou ukázněnost. Závěr cvičení tvořilo utkání v odbíjené, kterou část obecenstva sledovala se zájmem. Doufejme, že Sokol také ve věci sportu vykoná na venkově úspěšnou průkopnickou práci a vzbudí i u širšího obecenstva zájem pro tuto novou práci. Sluší zde vysloviti náš dík jednotám valašsko-kloboucké ze župy Palackého a uherskobrodské, které, se svými prapory a hojným počtem cvičících i necvičících, přičinily se o zdar našeho veřejného vystoupení. -ka.

Z Milotic. Dne 10. října 1931 byly děti po druhé měřeny, váženy, měřen hrudník při vdechu a výdechu a zapsán lékařský posudek. Celkem bylo 23 žáčků a 12 žáků. Úhrnem 35 žáků. Br. Dr. V. Kurz zjistil při prohlídce, že zdravotní stav se nezměnil. U hochů je velmi dobrý a u dívek dobrý. Kromě toho nebylo prohlíženo 10 žáků a žáčků. Nedostavilo se jich 8 a 2 byli pro nemoc omluveni. Nazdar! Jednatel.

Kyjov — Dne 20 září uspořádán byl Tyršův večer Za řečníka získán byl br. prof. L. Janáček z Brna, známý pracovník na díle Tyršově. V obsáhlé přednášce vylíčil nám velmi poutavě život a dílo Tyršovo. — O sedmdesátinách starosty Č.O.S. bratra Dra. Scheinera zmínil se br. vzdělavatel. Večer zpestřen byl zpěvní vložkou sestry S. Havlíkové za doprovodu br. M. Luzara; sestry velmi pěkně zacvičily rytmický valčík. — Na den 29 října připravila jednota slavnostní valnou hromadu na paměť toho, že před šedesáti lety na tento den svolána byla první ustavující schůze Sokola v Kyjově. Na této valné hromadě předvedeny byly ukázky činnosti všech složek jednoty.

Z Napajedel, 28 říjen oslaven byl dopoledne hvězdicovým rozestaveným během v péli proudech a to třídou Komenského, od nádraží, od Topolné od Žlutavé a od Otrokovic. Zúčastnily se všechny složky v počtu přes 60 osob a uběhly celkem trať 7000 m. Doběhly u lupy Svobody před radnicí v 11 hod. dopol. — Večer konala se v Sokolovně tělocvičná akademie, doplněná hudebním programem. — Závodily ve vypoštění draků v Napajedlích vypřány byly prořadivo na den 25 října 1931 Vítězové odměněni pěknými cenami. — Dramatický odbor Sokola bude závodit ve sletové soutěži hrou „Transport č. 20“, která sehraje na 15. listopadu t. r. a jest nyní pečlivě nacvičována. — Z projektované opery „Edip král“ opět sešlo a má býti provedena teprve v únoru příštího roku.

Záhorovice-Nezdenice. Dne 17. září uctil Sokol památku 99. výročí narozenin našeho velikána Dra. Miroslava Tyrše přednáškou br. Fr. Savary „Dr. Miroslav Tyrš, jeho život a dílo“ a recitacemi bratří a sester. Tim zahájili jsme zároveň oslavy 100. výročí narozenin Tyršových. — Přiblížil se 1. říjen a naši bratři — vojín chystali si černé kuffíky a smutni, že musí opustit známé a tělocvičnu, ve které byli jako doma, chystali se „rukovat“. Neradi jsme se s nimi loučili, neboť jsme byli zvyklí žít a pracovat společně, takže již pouhá myšlenka „odcházíme pryč“ zdála se nám býti až děsná. Než ne! Pomoci! Vlast volá a každý dobrý vlastenec a k tomu dobrý Sokol uposlechne jejího hlasu. Rozloučili jsme se s nimi, jak sami si přáli, aby si mohli „doma ještě aspoň jednou zahrát“ — divadlem. Na rozloučenou s nimi sebral dramatický odbor dne 27. září frašku o 3 jednáních „Na manželské frontě klid“, v níž naši bratři — vojín rozloučili se s veškerým členstvem i obecnem. Úlohy byly vhodně obsazeny vesměs staršími herci — ovšem praxí, ne stářím. Ačkoliv věděli, že kus se hraje na rozloučenou s našimi vojiny, přece měli náladu hodně veselou, ani bratři vojínů nevyjímaje, kteří jakoby zapomněli, že zítra nebo snad pozítří „pomazou, s kufrem na ramenu, na tú vojnu dalekú, širokú...“ A opravdu zapomněli všichni na brzký jejich odchod a loučení a prožili tento poslední večer v šatně a zákulisí ve vzájemné veselosti, plně vtipů a smíchu, takže já, jenž nejsem milovníkem příliš hlučné projevovaného veselí, byl jsem jimi stržen a přidal jsem se k nim, abych přispěl k jejich veselosti a smíchu. A tuto veškerou svou veselost vložili všichni také do kusu, který sám o sobě je již hodně veselý. Tato veselost dostupuje v určitých místech skoro nevázanosti, jež však nebyla ku u na újmu, byla taková, že br. režisér, napovídající v budouce, musil zanechat napovídání a smál se tak upřímně, až se mu chudákovi smíchy koulely po tvářích slzy jako hráchy. A zrovna tak v hledišti mezi obecnem. Tu nebylo viděti vážných a klidných tváří „otců shromážděných“, nýbrž zářící oči, smějící se ústa a „cukání“ celým tělem. Každý, ať starý nebo mladý, ať ten nebo onen, smál se tak srdečně a upřímně, že sebou smíchy nemohl ani hnout, ba ani slova promluvit a ti temperamentnější tloukli rukama své sousedy hlava nehlava, což bylo projevem největšího veselí. A bylo také skutečně čemu! Herci hráli jako „bozi“. Zejména sestra Žilová hrála tělem i duší a tak živě, že člověk se musil smát již jen jejím pohybům, které svou případností, nehledaností působily tolik veselí, že se nebylo čemu diviti, že obecnem se tolik smálo, že bylo vpravdě smíchy strženo. Úplně vřita do své úlohy Vodičkové, hrála tak procitěně, že přišla do zákulisí vždy celá se třesouc a všechna udýchána. Zrovna tak sestra Pechalová v úloze starostové, která se sestrou Žilovou se doplňovaly. Také br. Bosák v úloze Pepíka prováděl šaškoviny a taškařiny, z čehož bylo zřejmo, že svou úlohu vesnického „grázla“ plně pochopil. Rovněž Jeník a Anička podali svou procitěnou hrou obraz dvou mladých, věrně se milujících duší. Ale náš starý

komik br. Hanuš v úloze Vodičky zklamal, zejména v prvním jednání, kde zapomněl, že nehraje c. a k. polního maršálka, nýbrž Vodičku. Napravil to ale dále, hlavně při chování dítěte, kde bylo viděti, že už v tom praksi má, a kde vyvolal salvy bouřlivého smíchu. Rovněž úloha starého dědy, zbožňujícího pračku v hospodě, bratrem Tejzrem byla dobře zahrána, stejně jako úloha neznámé ženy a luftáka. A na konec náš starý „bimbambula“, br. Frola, v úloze policajta jak obyčejně svým hanáckým klidem a flegmatickými gesty způsoboval hodně veselí. Zkrátka, všichni snažili se podatí nejlepší výkon a skutečně se jim to podařilo. Veselí bylo dovršeno tancem, aby si mohli naši vojáci naposledy zatancovat se svou Mařenkou a Aničkou. (!) Budou všichni dlouho vzpomínati na tento veselý večer a zejména bratří, odcházející na vojnu, kteří byli přímo zahrnováni všestrannou pozorností nejen sester, ale i nás, bratří. Druhého dne rozloučil se s nimi celý výbor ve výborové schůzi, kde bratr starosta krátkým, ale vřelým proslowem propustil je z jednoty a tlumočil přání všech, aby nezapomněli na Sokola a aby se nám vrátili tak, jak je propouštíme: poctiví a nezkažení. Rozloučili jsme se s nimi všichni bratrským stisknutím ruky a přáli jim mnoha zdaru v příštím vojenském životě. Bratří, budeme Vás dlouho pobřešovatí a dlouho se smutkem v oku hleděti na Vaše prázdné místo v tělocvičně. Hlavně Ty, bratře náčelníku, budeš nám chyběti, Tvá poctivá, obětavá a nezištná práce a pile, Tvůj nevyčerpateľný humor a Tvá dobrota! Těžko si zvykneme, že Ty po 18 měsíců nebudeš mezi námi, že nám budeš chyběti právě teď kdy potřebovali bychom Tvé obětavosti a praxe k našemu vystoupení na IX. sletu všesokolském. Než marně nařikání! Ještě jednou, bratří, přejeme Vám mnoho zdaru v tom Vašem vojenském životě a vzpomeňte si, že „přijde čas, půjdeme z vojny zas!“ Zůstaňte věrní učení Tyršovu! Nazdar!
F. S.

Z Mitotic — Naše pobočka sehrála na oslavu prohlášení naší samostatnosti ve středu 28. října 1931 div. hru „Viktorka neb Černý myslivec“. Je to zdramatisování známého příběhu od B. Němcové, který pro jevišť upravil ve třech jednáních Jan Maria Koubek. Před divadlem br. vzdělavatel krátce promluvil o památce 28. října. Divadlo celé, až na první jednání, je dosti slušné drama, založené silně citově. První jednání je rozvěklé, neucelené a diváka nedovede zaujati. Naši ochotníci sehráli „Viktorku“ velice pěkně. Nemám ve zvyku příliš chválit, ale dobrá věc chvály zasluhuje. Zvláště třetí jednání bylo dramaticky i režijně bezvadně podáno. Nyní trochu o hercích. Všichni zabrali dobře, všem úloha, jak se říká, seděla, až na Kovářku. Ta snad mohla býti trochu výmluvnější. Nejlepší byly: Viktorka, Mikš, Marijanka a Starosvat. Režijně bylo celé drama zvládnuto a br. Bábíček jistě byl spokojen. Byla to těžká práce, scéna stále plná osob, ale dobře to klapalo, až snad na konec druhého jednání. Při zkouškách bude třeba věnovati větší pozornost scénám, kde je více osob. Dobře je promyskat. Dialogy a triology jdou téměř vždy. Herci hráli v milockých krojích. Velice pěkně. Ať už to byli mladí chlapi či děvčata nebo staré baby, staří strýci či ovcák, ženich a nevěsta, vždy byl na jevišti pěkný, barvitý obrázek. Zvláště scény se starými babami, nevěstou a ženichem a pak konečná scéna, kde Mikš umírá, byly velice pěkné. Rovněž Viktorka měla přiléhavou a vtipně provedenou masku. Zkrátka: takové to bylo, jaké to má býti.

Činnost „Sokola“ v Šardicích. Začínáme obyčejně novou činnost v Sokole intenzivněji valnou schůzí, která bývá dostaveníčkem sokolské rodiny šardické, v ní dáváme si podněty pro období nastávající, zamysleme se nad činností minulou a slibujeme: „Tímto rokem to musí býti lepší!“ třebaže v období minulém jsme se snažili měrou nemenší. Zamysleme se i nyní, téměř na sklonku ročního období, co jsme vykonali? První snahou naší bývá, vzpomenouti významné narozenin páně prezidentových. — Výborová schůze, debatujeme, přemýšlíme: co by bylo nejvhodnější. Jdeme do doby „temna“, hodí se nám dobře drama „Za roboty“. Následuje rozdělení úloh, zkoušky čtené, zkoušky na jevišti. Nadšení vzrůstá. Přichází 7. březen. Úlohy dobře obsazeny, obecnostvo s uspokojením uznává naši snahu o uctění narozenin našeho Milovaného. Opakujeme zmíněný kus v sousedním Místě. Jedeme tam autem, v něm veselo a za zpěvu sokolských písní přijíždíme ke spolkové místnosti. Jsme vřele vítáni, bratrsky a ve chvíli tohoto vítání zvláště cítíme se bratry v pravém smyslu slova. I tam čteme z tvář přitomných, že je uspokojeno. — Po 7. březnu cvi-

číme. Vždyť chceme mít letos aspoň besídku — Cvičení jsou přesně navštěvována, cvičí žáci, žačky, dorostenci, dorostenky a muži. Žen málo, však v brzké době i s těmi se pochlubíme! V tomto krásném sokolském nadšení přichází nás občas posíliti náš br. okrsk. vzdělavatel, V. Zaoral z Kyjova. Vždy se na něho těšíme a velmi rádi ho vidíme. Potkávám bratry a sestry. Ptají se: Přijede? Bude dnes večírek? — Opravdu, bratře okrsk. vzdělavatelí, máme Tě v Sardicích všichni rádi tou nejčistší láskou sokolskou! — Opět výborová schůze. Sokolská besídka přede dvěma. Vše umluveno, program přichystán. Okna spolkové místnosti i všechna veřejná místa ozdobena červenobílými plakáty, hlásajícími významný den pro šardickou veřejnost: sokolské cvičení. Zveme okolní jednoty, účast slíbena. Den před veřejným vystoupením rušno na cvičišti u měšťanské školy. Bratři s motykami, rýči, půda srovnána. Br. F. Kyselka s brem Fibingrem se svými potahy pilně vládeji, váleji upravují. Jen aby to bylo co nejlepší! — Přichází významný den, červen. Opět živo a rušno na cvičišti od rána. — Je po polední. Přicházejí jednoty: Kyjov, Hovorany, Stavěšice, Želetice již od rána jsou u nás. V záplavě rudobílých barev jsou dnes Šardice! Šardické ženy odevzdávají prapor jednotě. Br. starosta děkuje, všichni slibujeme věrnost praporu. Br. starosta z Kyjova M. Urban pěkně k nám mluví o sokolské myšlence, vyzdvihuje zásluhy Tyršovy a pobízí nás abychom v práci sokolské neustali. Slibujeme! Následuje průvod, v čele šardičtí šuhají na koních, za nimi velké množství bratří a sester rudobílých. — Na cvičišti jsme ukázali, co dovedeme. Návštěva velká, sokolské nadšení ještě větší! Br. starosta Babík s bratrem star. Urbanem přihlížejí cvičení. Pozorují je. Mají radost, jsou pohnuti. A my všichni! Oči nám jiskří a slibujeme si, jak nyní tím více se budeme mít rádi! S hudbou, vnitřně nanejvýš uspokojeni odcházíme do spolkové místnosti bratra Valčíka, kde při tanci vzpomínáme mile prožitého a významného dne. — Příklad oplácíme jednotám, které nám pomohly, celé prázdniny cvičíme na veřejných cvičeniích ve vesnicích okolních, uvědomujeme si takto svou sokolskou povinnost. 26. IX. pořádáme „Tyršův večer“. Br. okrsk. vzdělavatel opět přichází mezi nás, mluví velmi zajímavě o Tyršovi, my pak v duchu v hlubokém tichu přemýšlíme o jeho zásluhách a oceňujeme je. V práci neustáváme. Oslavy svátku Svobody v plném proudu, program pečlivě připraven. Cvičíme však také pilně, připravujeme se takto na IX. slet všesokolský do Prahy, který buď nám hvězdou v našem životě sokolském! Bratři ze Šardic, slibme si, že v té práci sokolské neochabneme, buď nám vždy odstrašující Tyršovo: „Kde stanuti, tam smrt!“ Lz.

Sokolské písemnictví.

Nakladatelské družstvo „Moravský legionář“ v Brně, Klácelova 10, vydalo 10. sv. Sokolské knihovny pod názvem: „O sokolství a Sokolstvu“. Tyto otázky a odpovědi, jak pod titulkem je knížka nazvána, zpracovalo předsednictvo vzdělávacího sboru sokolské župy Jana Máchala v Brně. Celá knížka je rozdělena na 4 části: 1. Z dějin sokolských. 2. Idea sokolská. 3. Sokolský tělocvik. 4. Sokolské zřízení. Velice pěkná věc, která není jen pro jednoty župy Jana Máchala, ale pro každého Sokola, ba lze říci, pro každého československého člověka, aby si utvořil představu, co je Sokol, a co chce sokolské bratrstvo. První část pojednává o Tyršovi, Fügnerovi, o založení Sokola, o sletech, o Sokolstvu před válkou, za války i po válce. Druhá část, jak také snadno chápeme (dělal to vzdělávací sbor), je nejobsáhlejší. Dovidáme se tam v odpovědích, co je to Sokol, co je to sokolská rovnost, volnost, bratrství, je tam přesné formulováno stanovisko Sokola k církvi, k náboženství, k politickým stranám, k obci a státu, k vládě, k občanským povinnostem a k zákonům. Vymezuje se tam pojem demokracie, pokrokovosti, život Sokola jako nadřizeného i podřízeného. Mluví se tam o vlivu Sokola na nás, na Slované vůbec, mluví se tam o pravém slovanství. Třetí část je nejhudší. Je to škoda. Snad by bylo lépe, kdyby jí byli vypracovali členové cvičitelského sboru samostatně. Vymezuje se tam účel tělocviku, odůvodňuje všestrannost v tělesné výchově, sokolská metoda, mluví se o správném a škodlivém závodění a vyžaduje se putnost součinnosti s lékařem. Čtvrtá část ukazuje, co je jednota, okrsek, župa, C.O.S., mluví o sokolském pozdravu, kroji, rozebírá, kdo je v čele naší organizace. Jak už jsem

fekl, pěkná a cenná knížečka. Aspoň bratři vzdělavatelé si ji opatřte, pro sebe neb pro jednotu! Cena 2 20 Kč. Metoš Zajíc.

O sokolství a Sokolstvu. (Otázky a odpovědi), vyšlo jako 10. svazek v Sokolské knižce, nákladem Moravského legionáře v Brně, Klácelova 10. Cena Kč 2.—, poštou 2 20. Brožuru zpracovalo předsednictvo vzdělávacího odboru sokolské župy Jana Máchala v Brně. Brožura shrnuje ve formě otázek a odpovědí všechno, co by měl každý nově vstupující člen o sokolství a Sokolstvu vědět. Doporučuje se k lromadnému odběru pro jednoty, při čemž nakladatelství bude účtovat brožuru takto: 25 výt. za Kč 35.—, 50 výt. za Kč 65.—, 100 výt. za Kč 120.—, 250 výt. za Kč 280.—. Objednávky řiďte přímo na nakladatelství.

Knižní hlídka.

Obrazové dílo o českých hercích. S.V.U. „Mánes“ vyíše v nejbližší době subskripci na knihu Joži Götzové: „Profity českých herců.“ Bude to jedinečná publikace, která bude mít 100 stran kritického textu a přes 800 reprodukcí významných dramatických umělců a umělkyň z jejich nejlepších rolí. Takový obrazový materiál nebyl dosud nikdy shromážděn a kniha bude proto nepostradatelná pro všechny, kdo se o divadlo zajímají. Textem i reprodukcemi budou ve svých rolích zachyceni: Vojan, Jarmila Horáková, Longenová, Vlasta Burian, Čermák, Čermáková, Deyl, Dostál, Kronbauerová, Nasková, Nedošínská, Nový, Odstrčilová, Pačová, Plachý, Štěpánek, Tůma, Váňa, Vávra, Veverka, Vojta, Voskovec, Werich, Vrchlická, Vydra st., Vydra ml., Zakopal, Dostálová, Gráfová, Friedlová, Iblová, Karen, Kohout, Haas, Korbelař, Poznerová, Ptaková, Pulpanová, Rašilov, Roland, Rubík, Andula Sedláčková, Olga Scheinpflugová, Smolík, Steimar, Suchánková atd. atd., celkem na 80 nejvýznamnějších českých zjevů hereckých — knihu upraví akademický malíř Josef Kaptický, subskribece pak bude vypsána na vydání brožované, dále na vydání vázané v plátně a konečně luxusní, bibliofilské vydání v číslech I—CC a podpisy autorky a většíny herců, o nichž kniha pojednává. Subskripční cena tohoto jedinečného díla bude přibližně Kč 135 — a krámská cena tude stanovena až po skončení subskribece. Doporučujeme proto, aby každý, kdo se o knihu zajímá, přihlásil se již předem za subskribenta buď u svého knihkupce, nebo přímo v nakladatelství „Mánes“ na Rigrově nábřeží č. 250, neboť krámská cena po subskripci bude nejméně o 25 procent vyšší.

Chcete znát život v blázinci? O blázinci nemá naše veřejnost skutečných představ. Známý žurn. zpracoval několikaměs. pozorování v blázinci v knihu „Zápisky z blázince“. Kniha vyjde ve dvou dílech nákladem časopisu „Justice“ v Brně, Lerchova 57. Oba díly lze získati v subskripci za 30 Kč. Vyžádejte si prospekt se složným listkem.

Obsah řídí redakční kruh. — Redakční závěrka 20. každého měsíce. — Vychází měsíčně. — Vydává Sokolská župa Komenského v Kyjově. — Roční předplatné Kč 8.—. — Číslo jednotlivé Kč 1.—. — Za redakci odpovídá a příspěvky přijímá br. Ant. Konečný, prof. obch. akademie v Uh. Hradišti. — Tiskem K. Hylského v Uh. Hradišti. — Administrační a insertní dotazy vyřizuje knihtiskárna Karla Hylského v Uh. Hradišti. — Povolení používání novinových známek uděleno výnosem ředitelství pošt. a telegr. v Brně č. 44.820/VI. 13. V. 1920.

**Tělocvičny a hřiště zařizuje,
vešk. tělocvič. nářadí dodává**

**J. HUJŇÁK A SYNOVÉ,
BRNO, KRÁLOVO POLE, ČECHOVA UL. 58.**

**Ceniky, návrhy a rozpočty
zdarma. — Za vše záruka!**

Dostaveníčkem sokolské společnosti jest

restaurace v Sokolovně

(hotel „KORUNA“ v Uherském Hradišti).

Výborná domácí kuchyně. — Přírodní vína.

O návštěvu prosí

JAN HOLUB, restauratér.

pamatujte na sebe a své milé **úsporami** na dárkové a vkladní knížky

OKRESNÍ ZÁLOŽNY V UHER. BRODĚ!

Šetrnost je matkou svobody! Šetrností k blahobytu! Šetření - bohaté koření!

Veškeré

TISKOPISY

vkusně - rychle - levně zhotovuje

knih tiskárna K. Hylského v Uher. Hradišti.

Telefon číslo 142.

Zařizování jevišť

malbu dekorací

v prvotřídním moderním provedení.

Akad. malíř L. MOUCHA

ČAKOVICE U PRAHY.

Filiální závod v Uh. Brodě č. 156.

Opravy jeviště. — Oferty a porady na požádání.

SOKOL BEZ KROJE JAKO PTÁK BEZ PEŘÍ.

Vzorné slavnostní kroje - cvičební úbory
pro členstvo - dorost - žactvo přesně
dle předpisu Č. O. S. dodává odborný
závod sokolský

Fach-Sport-Praha

II. ŽITNÁ 40 • TELEFON 338-7-3

Vyžádejte si zdarma ilustrovaný ceník!

ADAM KUNZ PRAHA
KUNZ PRAHA

Výhodné placení.

**Bezpečné
eleganční
tělocvičné
nářadí**

s 5iletou zárukou.

Vedoucí cenou a jakostí.

ZUBY spravuje, nové zhotoví zlaté chrupy i plomby **ZUBNÍ TECHNIK**

BR. STÁŇA INDRÁK,
UH. HRADIŠTĚ

ve vlastním domě proti školám, vedle fotografa Bartoně.